

תוכן עניינים

א. דרור – תחנונות חיים של איש מיוחד	עמ' 3-6
ב. הספדים	עמ' 7-40
1. הרב רובי בן עוליאל	עמ' 8-11
2. אבא	עמ' 12-14
3. אמא	עמ' 15-18
4. נעמה	עמ' 19
5. איתן	עמ' 20-22
6. מאיר	עמ' 23
7. תחיה	עמ' 24-27
8. עופר	עמ' 28-29
9. אוריה	עמ' 30-31
10. נדב בנימין – חבר	עמ' 32-33
11. נועם קפלן – שכן וחבר קרוב	עמ' 34-35
12. אילנה – מחנכת	עמ' 36-37
13. ישראל – מנהל העבודה במשרד החוץ	עמ' 38-39
ג. פרקים לזכרו	עמ' 41-50
ד. סיפורים	עמ' 51-65
ה. מתנה לחיים	עמ' 66-68

עריכה איתן שריר, שוקי שריר | עיצוב וגרפיקה אורלי פרינט
הפצה פנימית אינו מוגה | עזרה בתמונות אלישיב לווייתן
"הציורים במהלך החוברת צוירו ע"י דרור אלא אם כן צוין אחרת."
החוברת נערכה מתוך חומרים שנאספו במהלך ההלוויה והשבעה,
אנו מתנצלים מראש אם לא זכרנו דברים שנאמרו
וכן אם נפלו טעויות ואי-דיוקים בדברים.

נשמח מאוד לקבל הערות והארות, עוד דברים לזכרו, סיפורים וכדו'

לטלפון 054-5401757

או למייל sharir18@gmail.com

"וקראתם דרור בארץ" (ויקרא, כ"ה, י')
"הרי זו הוראת היסוד של 'דרור',
ללכת אחרי נטייה הטבעית...
"ציפור דרור" ציפור ההולכת אחר
נטייתה הטבעית ואין היא משנה
ממנהגה מחמת היותה בחברת בני
אדם." (רש"ר הירש)

"העבד משתחרר מעבדותו ולא
פחות משמעותי מזה – האדון
משתחרר מאדנותו. כמו שמצב
העבדות לא מתאים לנפש גם
מצב האדנות לא מתאים לנפש גם
ממנו צריך להשתחרר. לכן נאמר
'וקדשתם', דרור כזה הוא קדושה
מיוחדת, דרור בלי זיוף.

להתבונן ככה על האדם בלי כותרת
של 'עבד' או 'אדון' אלא להתבונן
על כשרונותיו והישגיו, זה מה
שהתורה אומרת לנו – לקדש את
המבט שלנו."

(הרב אלישע וישליצקי זצ"ל)

דרור

תחנות חיים של איש מיוחד

דרור נולד בקיבוץ עלומים בט"ז תמוז תשנ"ב, לאילת ושוקי שריר ולאחותו הבכורה נעמה.

הברית התקיימה בגולן והרב חיים דרוקמן זצ"ל היה הסנדק של דרור.

לאחר לידתו עברה המשפחה לכפר דרום שבגוש קטיף, שם עשה דרור את צעדיו הראשונים ואף היה תלמיד של אמא בגן הילדים.

כשהיה דרור בן חמש, עברה משפחתו למושב נוב ברמת הגולן, שם גדל בשכנות לסבא והסבתא הרב יגאל ויעל אריאל.

בשלב זה הצטרף דרור לבית הספר בחספין והאתגרים השונים התחדדו. בהשתדלות הוריו הוא קיבל סיוע אישי רב. גם בשעות הפנאי עבד דרור קשה על פיתוח שריריו בעזרת רכיבה ושחייה טיפולית ועוד. לאחר מכן עבר לבית הספר בקשת ומסגרות נוספות שעוצבו עבורו, אך מאמצים אלו לא העניקו פתרון של ממש בעיקר לאתגרים הלימודיים.

בהיותו בן שתיים עשרה עברה משפחתו של דרור לכרמי צור בגוש עציון וזאת על מנת שיוכל להצטרף לבית ספר ראשית ששילב בעלי צרכים מיוחדים בכיתות רגילות. המחנכים יוני הירש ואדם צחי קידמו את דרור בדרכם והעניקו לו תשומת לב מרובה. במקביל הצטרף בישובו לתנועת בני עקיבא ולתלמוד התורה של אחר הצהריים בהובלתו של רב הישוב כיום הרב רובי בן אוליאל.

בקיץ תשס"ה החליטה מדינת ישראל להחריב את גוש קטיף בו גדל דרור בשנותיו הראשונות. דרור ומשפחתו נטלו חלק פעיל במאבק על ארץ ישראל.

באותו הקיץ התקיימה שבת בר המצווה שלו. חרף המתיחות והקשיים דרור קרא יפה את המפטיר בפרשת פנחס. כמו כן הוא הציג את פרויקט בר המצווה שלו, שהיה יישום של המשנה האומרת: "על שלושה דברים העולם עומד על התורה על העבודה ועל גמילות חסדים". לאורך שנה שלימה דרור למד בתלמוד תורה, עבד בגינון סביב הבית והתנדב ב"שלווה" עם חבר מהכיתה שסבל מקשיי תנועה.

בהגיעו לגיל חטיבת בנייים עבר דרור ללמוד בבית ספר "נעורים" בירושלים, שם התבלט באחריותו ללימודים ולשמירת מצוות. במקום זה פגש מורים טובים שקידמו אותו בתחומים שונים של הכנה לחיים, תעסוקה וכו'. קשר מיוחד היה לדרור עם המורה אילנה, קשר שדרור שמר עליו עד ימיו האחרונים.

במקביל, דרור היה פעיל בחברת הנוער של הישוב והשתתף בכל הפעילויות גם כשלא היה לו קל. חבריו תמכו בו ואף העידו שקיבלו מדרור הרבה מאוד בעצם שילובו בחברתם.

בתקופת "נעורים" הוצע לדרור להשתלב חברתית בישיבה התיכונית בנווה שמואל שבאפרת. דרור הגיע מלימודיו בירושלים פעמיים בשבוע, עבד בספריית הישיבה במסירות רבה ובשעות הערב למד תורה והכין שיעורי בית. נדב בנימין, שכנו של דרור וחברו לחדר, העיד שבתקופה זו דרור רכש עצמאות רבה והיה חלק בלתי נפרד מהשכבה בימי החול ובשבתות.

גיל עשרים החל דרור בשירות לאומי ולאחר לבטים על המקום המתאים, השתלב כעוזר אב בית בישיבה התיכונית אורות יהודה שבאפרת. בשבע שנות העבודה באורות יהודה דרור סיגל לעצמו תכונות יסוד של אחריות ומסירות לכל משימה ומורים ותלמידים ראו בו חלק מסגל הישיבה.

בתקופה זו חש דרור בדידות רבה. חבריו בני גילו, התגייסו, נישאו ויצאו ללימודים גבוהים והוא חיפש סביבה חברתית. בהיותו בן 25 הצטרף דרור לדיור של עמותת "שקל", בתחילה בארנונה ובהמשך בהר חומה. במסגרת העמותה נחשף לחוגים רבים באומנות שם פיתח יכולות ציור מדהימות ואף השתתף בחוגי תיפוף למיניהם. במעט זמנו הפנוי שילב לימוד תורה וחיי קהילה ושכנות טובה עם דיירים מהבניין בו התגורר. חבריו לדירה היו חברי אמת שאהבו אותו מאוד והעריכו את מסירותו ואת ישרותו.

דרור אף הצטרף לתוכנית העצמה אישית "לבוא בטוב" במסגרתה השתלב בסדנאות ועבד באימון בליווי אישי. במסגרת זאת פיתח ועיצב את אישיותו.

לפני שלש וחצי שנים החל דרור לעבוד במטבח של משרד החוץ בקריית הממשלה בירושלים. סגולותיו הוכרו במהרה וכלשונו של מנהלו ישראל: "דרור היה לנסיך של המטבח". אחריותו ומסירותו הובילו לכך שדרור היה משמעותי מאוד בעבודתו ועל כן נמסרה לו המשימה לדאוג למזונם של חברי היחידה לאבטחת אישים. דרור אף דאג לאחיו מאיר, שחיפש תעסוקה הולמת, וסייע לו להצטרף לעבודה זו.

דרור ראה בשוב כרמי צור את ביתו עד ליום האסון.

בערב יום העצמאות תשפ"ד, הגיע דרור לביתו בכרמי צור והחל בהכנות לחג, התגלח והתארגן. מצב רוחו היה מצוין והדבר התבטא הן בתפילה הן בטקס שהתקיים בשוב ובארוחת ערב החג. בבוקרו של יום העצמאות יצא עם הוריו ואחותו לבקר את אחיו מאיר במבשרת. דרור פעל בשמחה בהרכבת ספות לחצר ובהנפת דגל ישראל. טרם חזרתם הביתה החליטו בני המשפחה לעלות לתצפית קצרה מתל צובה. לצד הדרך לתצפית זיהו כולם ודרור ביניהם, בור בקרקע. בחזרה מהתצפית הלך דרור אחרון, נפל אל הבור ונחבט בראשו. במשך השבוע שדרור היה מאושפז בין שמים וארץ התברר שימיו ספורים ובני משפחה וחברים הספיקו להיפרד ממנו. טרם פטירתו אישרה המשפחה להנציל מגופו את איבריו, לטובת אלו שזקוקים להם להצלת חייהם. דרור נפטר בי"ב אייר התשפ"ד.

יהי רצון שסיפור חייו של דרור יהווה השראה, עבור כל אלו שקשה להם, אך לא אומרים נואש וממשיכים להתקדם. כך נשתדל לזכור אותו אנחנו. יהי זכרו ברוך.

המשפחה

הספדים

הרב רובי בן אוליאל (רב הישוב כרמי צור)

דרור כמה אהבתי אותך, כמה אני אוהב אותך.

אבל זה לא רק שאהבתי אותך, אתה הייתי עבורי דמות להתבוננות, דמות ללמידה, אני גם הערכתי אותך והתבוננתי בך וקבלתי ממך.

אנחנו נמצאים בימים אשר לצערנו תכפוננו אבלנו וחיילים ולוחמים נופלים במערכה בפעולת גבורה ומלחמה כזו או אחרת, ואני הדל חושב ומרגיש שגם אתה דרור היית לוחם וגיבור, לא בשירות מילואים חובה או קבע אלא כל חייד היו לחימה וגבורה, לוחם ומתגבר, הגבורה שלך הלוחם שבך היה נדרש יום יום. חרף הצרכים המיוחדים שלך, נלחמת והתגברת על הזכות והחובה להיות חלק, המפגש הראשון והקשר שלנו החל להיווצר לפני שנים רבות, שנים בהן הקמנו את התלמוד תורה ביישוב ואתה היית מהחבורה הבוגרת הראשונה בתוכנית. התמדת להגיע, היה לך לא קל אבל נלחמת להיות חלק להיות שייך וככה המשכת להתגבר ולהילחם. לא הסתגרת בבית אלא יצאת החוצה לבית הכנסת לתפילות, למסגרות השונות בהם למדת, בהמשך לתעסוקה ועבודה ולדירה עם חברים, לפתח יותר ויותר יכולות עצמאיות ובוגרות.

דרור, רק מאז נפצעת ונחבלת בראשך שמתי לב והתעוררתי לחשוב על השם שלך 'דרור', כמה הוא התאים לך וכמה

אתה התאמת לו. 'דרור' הוא ביטוי של

חירות וחופש, לרבים מאיתנו הוא מושג

בקלות יחסית ולחלק מאיתנו הוא מושג

בקושי ובאתגר וכך היה לך, אבל נלחמת

בגבורה גדולה בתוך הצרכים המיוחדים

להשיג כמה שיותר חופש ודרור, חברתי,

תעסוקתי, קהילתי. לי היה חלום, ציפיה,

תפילה, וגם לך ולמשפחתך, שתשיג עוד סוג

של דרור וחירות, שתשיג זוגיות, שנזכה לשמוח
בחתונתך, לראות על פניך את חיוךך ושמחת
ליבך, אבל להקב"ה היו מחשבות אחרות.

"כי לא מחשבתי מחשבותיכם ולא דרכיכם
דרכי נאם ה', כי גבהו שמים מארץ כן גבהו
דרכי מדרכיכם ומחשבתי ממחשבתיכם." גבהו
מאוד מאוד מאיתנו כולנו, ואנו עומדים כאן כנועים
לפני ד' יתברך, מקבלים את הדין שכל כך כואב לנו של ד' יתברך, כי
גבהו, גבהו מאוד מאוד מאיתנו מחשבתי של הקב"ה.

וגם לזה דרור אנו מקבלים כוח ממך, מיראת השמים שלך והדקדוק
במצוות שלך, מהקפדתך על תפילות במניין, בציבור, בבית הכנסת.
זכורות לי שאלות ששאלת אותי בנושא זה כאשר התחלת לעבוד ולגור
מחוץ ליישוב. כמה אהבתי לקבל ממך הקלטות של שאלות הלכתיות
בנושאים שונים ורבים, שהייתה בהם תמימות של אמונה ודרישת ד'
ודקדוק במצוות. גם את הכניעה והקבלה של דין שמים שגבהו גבהו
מאיתנו קבלנו ממך דרור, ואנו מקבלים ממך ברגעים כואבים אלו.

אולי גם חלק מהדרור שלך, בא לידי ביטוי בנסיבות הכאובות שבהם
נפצעת, בטיול בארץ ישראל, כי דרור הוא חלק מיום העצמאות,
מהמשפחה, מטיולים, כי צרכים מיוחדים זה לא אומר חלילה שאנו
מוגבלים ומצומצמים וסגורים או חלילה מורחקים. בעלי צרכים מיוחדים
הם לגמרי חלק מקהילה, ממשפחה, מטיול, ואתה עם הדרור שלך כל כך
הקרנת את זה. כל כך מלאת אותנו בדרור הזה לך ולכל בעלי הצרכים
המיוחדים.

דרור הקפדת כל כך על סדר וניקיון, היית יפה תואר ויפה מראה, וכמה
שכאב לעמוד לפני מיטתך בעין כרם כשאתה לא פותח עיניים ומחובר
לכל מיני דברים. עם זאת זיו פניך ותואר פניך היפות השלוות העדינות
היה מושלם.

דרור לכל מה שתארתי שהוא רק מקצת שבחך, היו גננים טובים שנבחרו בקפידה מבוחן לבבות וגולה עמוקות, היו את אבא ואמא וכל משפחתך. שוקי ואיילת אתם לנו מאירים כל כך הרבה שנים את הדרך לקבל, להשלים, לשמוח בחלקנו. את היכולת להתגבר, את היכולת להתמסר, גם את היכולת לחלום לקוות ולצפות ולא להשלים עם גבולות. שוקי ואיילת המון מהדרור של דרור בא לו מכוחכם, מהדרך שבחרתם, מהדאגה האהבה והאמון שנתתם בו.

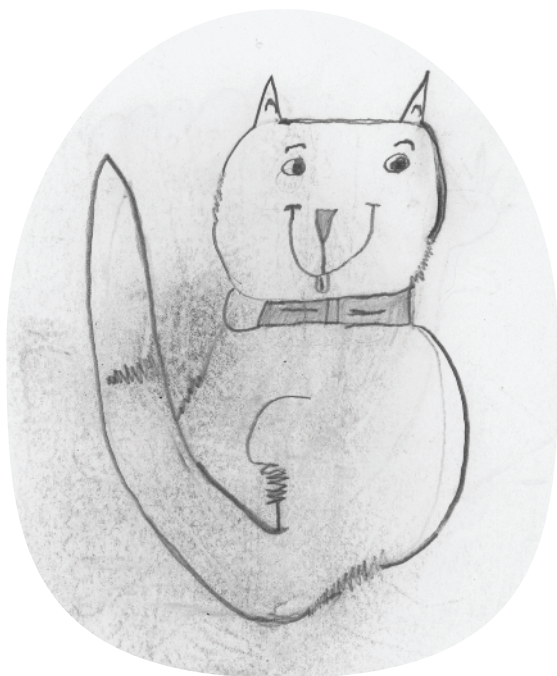
שוקי ואיילת, נעמה, איתן, מאיר, תחיה, עופר ואוריה הייתם לדרור משפחה מדהימה ויקרה, אפשר היה לראות את זה על פניכם ברגעים קשים של בשורה ופרידה, את כאבכם כולכם, כאב אב וכאבה של אם, כאב אח וכאב אחות, אנו לא מתיימרים לדעת או להשקיט את כאבכם.

תכאבו, משהו כל כך עמוק וחזק מאיתכם נקרע ונסתלק, נקרע והסתיים, אבל נקרע כאן למטה בגוף לא בנפש ובקשר הנשמות. תכאבו, אבל היו גאים בדרור אחיכם הלוחם שהתגבר כל יום, כל שעה. תכאבו, אבל תתמלאו גם מגבורת החיים שכל כך מלווה אתכם, את כולכם, גבורה המוקרנת אליכם מאבא ואמא אבל נמצאת ושוכנת בכל אחד מכם. גבורת חיים שתיתן לכל אחד מכם לבד ולכולכם יחד כמשפחה את הכוח לכאוב עמוק, להתגעגע המון, ויחד עם זאת להמשיך קדימה. להמשיך בדרור את דרור, כל אחד במקום ובשלב בו הוא נמצא. דרור דבק בחיים חרף הצרכים המיוחדים וגם לכם, כעת, יש צרכים מיוחדים של כאבי שכול על בן אהוב, על אח מדהים, המשיכו בדרכו של בנכם להתגבר, להילחם, לדבוק בחיים יחד עם הכאבים והגעגועים. אתם משפחה של עמל תורה, אמונה ויראת שמים עמוקה, שם תמצאו את שורשי הנחמה ודבקות בנצח חיי הנשמה.

דרור יקר, אני אתגעגע ליחס האישי שלך אלי, אתה לא רק שאלת אותי שאלות, גם פנית, והתעניינת בדברים הקשורים אלי, לחיי, גם ברכת ואיחלת. דרור היקר אני אתגעגע לראות

אותך לשמאלי על הספסל בשבתות, לשמוע אותך עולה לתורה כלוי
ומברך את ד' ולענות אחריך ברוך ד' המבורך לעולם ועד .

אבא

דרור אהובי, אין זה דרך העולם שאב כותב הספד לבנו ואני זועק לקב"ה מדוע כך נגזר עליי? למרות השבוע הכואב והנשגב שכבר חווינו לצד מיטתך אני עדיין לא מצליח לעכל, איך בשנייה אחת קטלנית נעלמת (ב-ע') ומיד נאלמת (ב-א')? מדוע כבר אינך משיב את תשובותיך הקצרות והענייניות? לפחות אנחנו יודעים שכבר מהרגע הראשון לא סבלת.

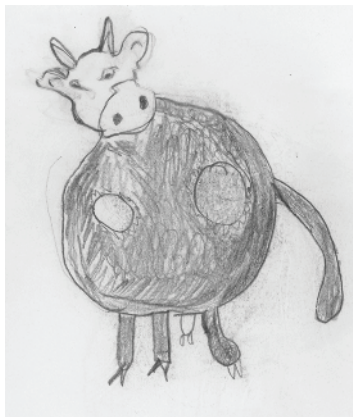
נולדת בקיבוץ עלומים שבועוטף ובשנותיך הראשונות גדלת כילד קטן חייכן וחמוד בכפר דרום שבגוש קטיף. היום אזור זה מצוי במלחמה כואבת ובראש סדר היום הלאומי. אבל אני רוצה לדבר על מלחמה אחרת, אני רוצה לומר דבר על ההתמודדות היומיומית שלך. אכן, בימים בהם משפחות מתבשרות על נפילת יקיריהם על קידוש ה', כל כך קשה לספוג אובדן שנראה לכאורה כחסר תכלית. עם זאת במותך נתת לנו את ההזדמנות לספר על המאבק היומיומי שלך ושל רבים כמותך, המאבק בקשיים שליוו אותך מיום שעמדת על דעתך.

דווקא כמי שעוסק ביום יום בהרבה מאוד סיפורי גבורה, למדתי ממך עם השנים שפנים רבות לה לגבורה. ישנה גבורה שהיא תוצר של אתגר חד פעמי או לתקופה מסוימת, גבורה מהסוג שקוראים עליה בימים אלו בתקשורת. וישנה הגבורה כמו שלך שהייתה יום יום ושעה שעה ומי יכול לקבוע איזו גבורה גדולה יותר? בתור ילד בגולן ובתור נער צעיר כבר כאן בכרמי צור, כל כך רצית לדעת לקרוא וללמוד תורה כמו כולם וכל כך התקשת. יצאת לכל הפעילויות והמחנות עם החברים וזה לא היה קל עבורך אבל רצית כמו כולם ואף פעם לא אמרת נואש.

הלכנו איתך לאין ספור מורים ולאין ספור טיפולים: שחיה טיפולית ורכיבה טיפולית, רכבת על סוסים ופעם אפילו עמדת על סוס דוהר לקול תרועת תלמידי כיתתך ולגאוות כולנו. אבל הקשיים המשיכו ללוות אותך ואתה לא אמרת נואש, נשכת

שפתיים ואף פעם לא התלוננת על קשייך.
כל כך השתדלנו לעזור, סלח לנו שלא
תמיד הצלחנו.

דרור אהוב. היית דמות מופת לקרבן
התמיד של העמל היומיומי. לכל המשימות
הכי סזיפיות התייצבת בזמן ומלאת אותן
בדקדקנות, כל דבר שהתבקשת התבצע
באופן שהפעים את כל הסובבים אותך:
בעבודה בספריה בנווה שמואל בעת

שהשתלבת שם, במסגרות השונות של הדיור והתעסוקה, כעוזר אב בית
בישיבת אורות יהודה ולאחרונה במטבח של משרד החוץ. בכל מקומות
התעסוקה היית סמל לנאמנות מלאה לכל תפקיד ולכל משימה והיית
כל כך גאה כאשר הגיע התלוש. כשרק ניסינו להגיד לך קצת לוותר על
יום עבודה ושלפעמים אפשר גם קצת לאחר, סירבת בהחלטיות. גם את
משימת נטילת ידיים לכהנים קיימת כבן לוי נאמן והקפדת על שעות
קבועות בשבת ללימוד משותף עם אמא ואיתי. לאחרונה הספקנו ללמוד
מהספר שקנית, סיפרו של הרב רימון על ימי אייר, ימים שהיורציי"ט
שלך ישתלב בהם לעד לצד היורציי"ט של דוד יהושע הי"ד.

ביום העצמאות האחרון, יום ששון שהפך לנו לאסון, היית שמח במיוחד.
כאילו החלטת לפני שנפרדים, להיות איתנו לגמרי בטוב ובשמחה. רקדת
בבית הכנסת ונהנית כל כך בטקס הישובי. ביום החג הגענו לדירה
של מאיר: צפינו יחד בחידון התנ"ך ואתה הספקת להרכיב למאיר את
הספות וסיעת לי להניף את דגל ישראל בחצר ביתו. ואז, בסך הכל רצינו
ארבע אמות חדשות בארץ ישראל, בדיוק כפי שכתב הרב נריה בסידורו
בהלכות יום העצמאות. התוכנית הייתה: טיול קצר וחוזרים הבייתה
ואתה חזרת רק עכשיו וזה כל כך כואב.

לאחר חורבן הבית היו בעם ישראל שרצו להתנזר מהחיים ולהיכנס

לאבל תמידי ובאמת איך ניתן לחיות בלי בית מקדש ? ובכל זאת רבי יהושע גער באותם אנשים, באומרו: "החיים חייבים להמשך". להמשך אחרת, אבל להמשך. אנחנו נמשיך לטייל דרור, נמשיך את הדרך שנגדעה באכזריות כה רבה. הטיול הוא חלק מהדי אן איי של המשפחה שלנו זו הפעולה שמחברת אותנו לארץ עוד מימי אברהם אבינו שנצטווה "קום והתהלך בארץ". יחד עם זאת קיבלנו שיעור כל כך קשה וכואב בתחום ה"נשמרתם מאוד לנפשותיכם" ונעשה הכל כדי ליישם את מסקנותיו. אין סיבה שבעולם שאירוע כמו טיול יהיה דבר קטלני. כאן הזדמנות להודות לאחי אלי שדאג לוודא כבר למחרת האסון שיעשה הכל שלא יפגעו אנשים נוספים.

בשבת האחרונה הזדמן לאמא ולי ללמוד לא הרחק ממיטת פציעתך בספר "מעט מן האור" של דודך הגדול הטמון כאן בבית הקברות, דברים בשם הרב קוק תחת הכותרת: "אל גאווה המוות". במאמר זה מוכיח חנן שקיים חוק שימור הרוח, בדיוק כפי שקיים חוק שימור החומר. מאמינים בכך בלב שלם שעוד נפגש... אנו אומרים בתפילה פעמים רבות "מחיה מתים" ולא אומרים זאת כצפוף הזרזיר, אלא כיסוד באמונה כפי שנסח אותו המורה הגדול רבי משה בן מיימון.

ריבונו של עולם, חזק אותנו ותן לנו כח שלא ליפול ברוח ובחומר מהמכה הנוראית הזאת. רחם על הסבים והסבתות שבגיל כזה קוברים נכד. שלח בריאות ורפואה שלמה לסבא יגאל ולסבתא שרה, המאושפזים בבתי חולים, בתוך חולי ופצועי עמך בית ישראל.

דרור, כל כך תחסר לנו באכפתיות ובדאגה שלך להורים לאחים ולאחייניך שכל כך אהבת. היה שלום דרור. עכשיו אתה חופשי, אינך צריך עוד להתייצב למשימה, אתה דרורי לגמרי !!! אז נוח בשלום על משכבך כאשר השכינה ששרתה לראשך עוטפת ומחממת אותך. ולמרות הכאב הבלתי נתפס, נאמר כדברי איוב: "ה' נתן וה' לקח יהי שם ה' מבורך"

אמא

דרור אהוב,

איך אפשר לכתוב עליך בלשון עבר ? איך אפשר לצמצם לדף אחד את חייד?

זה כמו שאמרתי לך על הסרטים שאהבת לראות בהם מראים בניה בהרצה מהירה איך בתוך כמה דקות הכל בנוי. זה רק בסרט, במציאות הבניה היא תהליך ארוך אבן על אבן רגע אחרי רגע של יגיעה והתאמצות. "יגעת ומצאת תאמין", אימרה שנכתבה כמעט בכל תעודה שלך, אלה היו חייד, מה שנאמר ויאמר עליך היה בנוי מאבן על אבן בהמון רצון, השקעה השתדלות, מאמץ, עקשנות והתמדה.

מהרגע שנולדת הבנו שיש כאן נשמה גדולה שצריך להתאמץ עבורה. אנחנו לא מבינים חשבונות שמים ולעיתים עלתה השאלה 'למה?' אבל בעיקר שאלנו: מה תפקידנו? אנו אמונים על ההשתדלות שלנו. בדרך כל שלב ושלב בחייד השתדלנו לתת לך את המעטפת הכי אפשרית, מה לא עשינו? רצנו מטיפולים לחוגים ולבירורים. התאמנו לך מסגרות, עברנו לכרמי צור כדי שיהיה לך בית ספר מתאים, אח"כ נעורים, שרות לאומי ודיר. בכל מצב חיפשנו עוד ועוד אפשרויות של שילוב, עשיה ופיתוח הכוחות המיוחדים שלך. ביום העצמאות עוד דיברנו על חיפוש חברותא שתלמד איתך בין מנחה למעריב בהר חומה.

ואתה השתדלת למצות את האפשרויות ובכלים שה' חנן אותך עשית את המיטב והמירב. בכל התעודות שלך הכל מלא ב"ראוי לשבח" ובמצוינות.

כל התעודות שתלויות לך בחדר והמגרות המלאות בפתקי ברכה

והודיה מהעבודות השונות מהחברים מהמשפחה, מילאו אותך

בתחושת סיפוק על העשייה הטובה שעשית. ויחד עם זה היו

לך התסכולים תמידיים, הרצון לעשות כמו כולם, לעמוד

בציפיות שלך מעצמך ובציפיות שלנו ושל החברה, התמודדות

תמידית...

באת אלי פעמים רבות לבירור לדיון ולחיפוש עד שהבנת את הדרך שלך. בילדותך התייעצנו עם פרופ' רנד והוא אמר לנו כך: תפתחו את המילון תחפשו: "אי אפשר" ותגזרו את הביטוי מהמילון. המשפט הזה הלך איתנו והשתדלנו, אבל לא תמיד הצלחנו. כשנתקלנו בסלע גדול צפו ייסורי מצפון שאולי אפשר עוד, לא להרים ידיים, אבל אתה למדת לעקוף את הסלע ולהמשיך בתעצומות נפש תוך שאתה מתעלם ממנו.

לא הצלחת להתגבר על אתגר הקריאה למרות שנים של ניסיונות, אבל קראת את כל עלוני השבת ופחות או יותר היית בעניינים, תמיד היו לך איזה 5 ספרים בתיק שבהם עיינת לפני השינה, למדת עם אבא ואיתי כל אחד לימוד בשבת בלי לוותר לנו.

לא הבנת בחשבון אבל את חשבון הבנק ניהלת בדיוק רב, שמרת על הניירת בסדר מופתי, עקבת ודאגת שאבא תמיד יהיה עם יד על הדופק שהכל מתנהל נכון.

דרור אהוב אני יודעת שעמדנו בשנים האחרונות אתה ואני מול סלע ענק של רצון עז לזוגיות, עשית הכל כדי להיות מוכן לזה, לקחת קורסים בענבר ואח"כ המשכת עוד ועוד הקבוצה שנוצרה שעשתה לך כל כך טוב והעצימה אותך. העמדת אותי כל פעם בפני הרצון שלך "אמא תעזרי לי". וגם אני בזכותך לקחתי קורס ללמוד את הנושא, וניסינו כמה וכמה פעמים... דרור אני יודעת שרצית שאמשיך שלא נתייאש... ואני לאחרונה התעייפתי.

סליחה דרור אם לא עמדתי בציפיות שלך... ניסיתי לומר לך שנעקוף שוב את הסלע. בלי ציפיות, לא לתלות את האושר בזה, החיים שלך יכולים להיות מלאים ושמחים וטובים באפשרויות שה' חנן אותך בהם,

שתתרכז בזה עכשיו, ושוב הכנסת חוגים נוספים ותחומים חדשים הציורים הגרפיקה הממוחשבת ותופים לצד העבודה שהיתה לך כל כך משמעותית והחברים בדירה והקבוצה בזום. אבל אני יודעת שרצית ממני יותר... דיברת על הבדידות, אז דע לך שלא

התייאשתי, רק לפני שבועיים דיברתי עם רחל שנחזור שוב ונחפש...

דרור, מאז ילדותך כל המעטפת ידעה להתפעל להלל ולשבח ולתת כוחות וחיזוק וזו ההזדמנות להודות לכל האנשים הטובים שבדרך. האכפתיות הנעימות השיתוף פעולה שלך עם כולם, הכוח רצון וההתמדה היו מגדלור לכולם, רק בשבוע מאז האסון אנחנו מתחילים להחשף לכל המעגלים שנגעת בהם והשפעת עליהם, הרבה מעבר למה שאפילו אתה יודע. מה שאתה הענקת להם אולי יותר ממה שהם נתנו לך.

אחד הדברים שהבנתי בימים האלו שהיה פער בין החוץ לבית, הבית היה עוגן שאפשר לך לנוח קצת מהמאמץ. זה היה הזמן לשחרר, לפרוק, להעלות את כל השאלות והבעיות, ולפעמים גם לכעוס, להתפרץ, להסתגר. תמיד אמרו לנו שטוב שכך ולא הפוך, טוב שיהיה לך מקום בטוח לשחרר את כל הלחץ. אבל אנחנו לא תמיד הצלחנו לראות את המאמץ שבחוץ, לא תמיד היה לנו כוחות וסבלנות וזמן להקשבה נכונה. מעניין שדווקא מה שבחוץ כל כך העריכו: הסדר, הארגון, הדיוק, ההתמדה, זה בדיוק מה שבבית בהתמודדות היומיומית היה לא קל. הפער הזה כל כך מובן וכל כך קשה עכשיו... ידעת שאנחנו אוהבים אותך ומעריכים, אבל אולי לא אמרנו את זה מספיק. סליחה דרור...

מה שבטוח אתה הרעפת על כולנו אהבה דרך

המתנות שלך לכל אחד בדיוק במה

שמתאים לו.

בואו נלמד להעריך כל אדם לא לפי הרצונות והציפיות שלנו אלא לראות כל אחד לפי המאמץ שעושה בכוחות ובכלים שה' חנן אותנו בהם, כמה חשוב וכמה מורכב. "אדרבה תן בליבנו שנראה כל אחד מעלת חברנו ולא חסרונם."

ריבונו של עולם נתת בידנו פיקדון. כל השנים הבנתי שזו השליחות ששלחת לנו לחיינו: לגדל, לאפשר, לעטוף, כדי שנוכל לומר שעשינו את ההשתדלות שלנו. לאורך השנים שיתפתי אותך ה' כשותף השלישי לאדם שתעזור לנו, שתדריך, שתיתן מענה. לא תמיד הבנו את הדרך ומה אנחנו עושים עכשיו מול הסלעים. לפעמים שחררתי ואמרתי "עכשיו תורך, תדאג לו". אני יודעת שהשליחים שבדרך והמעטפת בוודאי היו התשובה והעזרה שלך, בסה"כ הרגשנו עטופים ומחובקים למרות הכל.

ולפני שבוע.. הסלע הזה שהתפוצץ עלינו.. מה אנחנו מבינים.. כלום... "כי רגע באפו חיים ברצונו". כנראה שהפיקדון זמנו לחזור לידך האוהבות. רק נומר תודה שהסלע התפוצץ לחצץ קטן שאפשר לנו לעבור את המסע הזה שלב שלב, שבוע קשה שלאט לאט נתן לנו להבין את המצב ולעכל... שבוע שהיה בו כאב גדול אך גם חסד גדול. יכולנו להיפרד שוב ושוב, להיות בשקט שלנו במעגלים קטנים של משפחה אוהבת ומחובקת, בעטיפה של תמיכה אין סופית מהמשפחה והחברים ובעיקר ביכולת לתרום אברים. במוותך דרור עשית חסד של אמת שיש בו מן הנחמה בזכותך יזכו לחיים אנשים אחרים בעזרת ה' ונתפלל להחלמתם המלאה.

ילדינו האהובים, איזו נחמה אתם! איזה עוצמות הענקתם לנו תוך ההתמודדות שלכם עם הפציעה של דרור. ביחד ננצח!

דרור, היית איתנו ל"ב שנים של תעצומות נפש, נוח בשלום על משכבך. כמה שלו היית בשבוע הזה. התפלל עלינו לפני רבונו של עולם שיתן לנו כוחות להתמודדות הזאת, שלא ניפול, הבטחנו לעצמנו שמכאן נצא מחוזקים. אני לא יודעת איך, אבל מכאן רק נצמח.

"ה' נתן וה' לקח יהי שם ה' מבורך."

נעמה (אחות)

תמונות וזכרונות משותפים שלי ושל דרור:

- שנינו מחייכים בתמונת סוף שנה בגן
- שנינו יחד מתנדנדים בנדנדה בכפר דרום
- חוויות בקייטנות שאמא עשתה לנו
- טיולים משותפים,
- הריקודים המשפחתיים כל מוצאי שבת

זוכרת שבאחת מפעילויות היצירה בחרת להפתיע אותי עם שרשרת חרוזים, אותה אני שומרת כל השנים. פינקת אותי גם בספרים של סיון רהב מאיר.

לאחר שהרחבנו את הבית, העדפת את החדר המבודד והשקט. כשאבא ביקש לקרוא לך לארוחה, היה ברור לכולם שרק אני יכולה להעיר אותך בלי שתכעס.

כ- 30 שנה של זיכרונות משותפים

ועכשיו כל כך תחסר לי

אוהבת אותך,

נעמה.

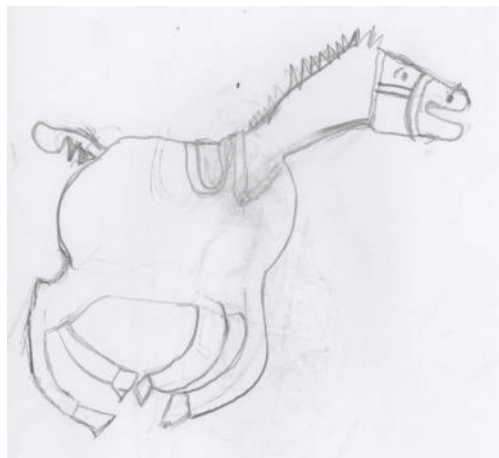

איתן (אח)

דרור, אחי הגדול, בלתי נתפס שכבר אינך איתנו. בצהרי יום העצמאות ממש באותם רגעים בהם נשמתך הטלטלה בין שמים לארץ ישבנו עופר ואני על ספסל במצפה רמון כאילו על כוכב אחר, לא תיארנו לעצמנו שניפגש שוב כעבור שעות בודדות בהדסה עין כרם ונתייפח מעל המיטה שלך. "אפפוני חבלי מוות ומצרי שאול מצאוני".

דווקא ביום העצמאות, "זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו", החזרת אותנו בחבטה אל ימי האבל של ספירת העומר, ביום שכל מחשבותינו על גאולת הכלל לימדת אותנו שחשבון הנשמות האלוקי מתנשא מעל החלוקה בין כלל ופרט ומאחד בין הלכות מלכים ומלחמותיהם להלכות אבל כיום הזיכרון ויום העצמאות החבוקים זה בזה.

בפרשת השבוע נקרא "וקדשתם את שנת ה-50 שנה וקראתם דרור בארץ לכל יושביה". הרש"ר הירש מסביר ש'דרור' זה לא רק חופש וחירות במובן הפשוט אלא זו ההליכה אחרי הנטייה הטבעית, "מור דרור" – "מרי דכיא", נקי, טהור מכל השפעות זרות, כמו "ציפור דרור שדרה בבית כבשדה - ציפור ההולכת אחרי נטייתה הטבעית ואין היא משנה ממנהגה מחמת היותה בחברת בני אדם".

לא יאומן כמה שההגדרה הזו מדויקת לגביך דרור שלנו, כמה נאמן היית לטבע שלך, לאופי המיוחד שלך. לא משנה באיזו תקופה בחיך תמיד שמרת על הרגליך ועל דרכך המיוחדת לך, המעורבות החברתית שלך לא הפריעה לך לעמוד על שלך גם כשזה דרש ללכת נגד הזרם. גם

בגיל ההתבגרות כשחבריד בתיכון, בשבט ובפנימייה בנווה שמואל עברו תהליכים של נוער מתבגר אתה נותרת 'דרור', התעקשת ועמדת על שלך.

מידת ההתמדה היתה טבועה בד חזק, ממש חיית את הפסוק החשוב "את הכבש האחד תעשה בבוקר וכו'", יום יום היית חוזר על מעשיך הקבועים 'תמידין כסדרן', בלי בלת"מים ובלי תירוצים, תפילות קבועות, מקום קבוע, כמעט בלי חריגות. מסופקני אם אי פעם פספסת תפילה, אפילו לאחר לא היית מסוגל, לכל דבר תמיד התייצבת בזמן, אם איחרת זה היה בגללנו ובדרך כלל גם היית מעיר לנו על זה.

היית יוצא כל בוקר לעבודה ובמסירות ואחריות בלתי רגילה היית מבצע את כל מה שנדרש ממך באופן הכי טוב שהיית יכול. כולם ידעו שאפשר לסמוך עליך בעיניים עצומות בכל משימה שתקבל על עצמך, מחלוקת עלוני שבת ועד הכנת חידות לליל הסדר, הכל בהתמדה מסירות ואחריות גם כשזה דרש להשכים קום או לעבוד עד מאוחר.

הקפדת מאוד על דיבור נקי, לפעמים כשהיינו מדברים בשולחן שבת על פוליטיקה או כשהטונים היו עולים סביב איזה ויכוח מהותי, היית יורד מהשולחן מעט בהפגנתיות, רק כשהיינו שואלים מדוע היית נותן לנו על הראש. כך תמיד נהגת, היית נותן לנו הזדמנות להבין לבד את הרמז ורק כשראית שזה לא קורה היית אומר את הדברים ישירות.

דרור, הייתה לך אהבה גדולה מאוד לילדים ובייחוד לתינוקות, הילדים שלנו זכו ממך ליחס עודף. רק היינו נוחתים בכרמי צור מיד היית עוזב את הכל ורץ להרעיף אהבה על הילדים, להרים, לחבק ולחלק

מתנות. זכינו אפילו שתספיק להכין מתנה מיוחדת לרות הקטנה שרק שלשום חגגה יום הולדת שנה, מתנת פרידה למזכרת.

דרור יקר, בחייך ובמותך לימדת אותנו שיעור גדול בענווה, ענווה כלפי הנהגת ה' בעולם, לימדת אותנו לקבל את רצון ה' בעולם גם כשאנחנו לא מבינים אותו. למדנו ממך שערכם של החיים לא נמדד על פי כמה האדם פועל ומשפיע בעולם אלא חיי כל אחד נמדדים ע"פ הכישרון והיכולות שהקב"ה נתן לו וכל אחד צריך לעמול כפי כוחו העומד לרשותו ולבחור בטוב. ואתה היית בדיוק כזה, בלי רעש וצלצולים פעלת ועשית על פי הטבע שניתן לך מן השמים, למעלה בשמים תוכל לומר "הייתי דרור".

וביום העצמאות כשהקב"ה החליט לקחת ממך גם את התפקוד הבסיסי לימדת אותנו שיש ערך לכל נשימה ונשימה לכל רגע שהנשמה בעולם, עוד יום ועוד שבת, גם כשאין לה שום יכולת ביטוי.

ועכשיו כשגם זה נלקח מאיתנו אתה מלמד אותנו ש"ה' נתן וה' לקח יהי שם ה' מבורך", דווקא אחרי שה' לקח אנחנו מבינים שמה ש"ה' נתן" היה דבר גדול משחשבנו. קיבלנו מתנה ל-32 שנה ולא מספיק הבנו את המשמעות שלה, עכשיו אנחנו יותר מבינים, "יהי שם ה' מבורך".

דרור יקר, בשם כל האחים וכל המשפחה אני מבקש סליחה, סליחה אם לא מספיק ידענו להעריך, סליחה אם לא מספיק הקשבנו, אם לא מספיק הבנו לנפשך המיוחדת. אתה יודע דרור כמה אהבנו אותך וכמה השקענו בך.

דרור, אני מבקש שתספר שם בשמים איזה הורים נפלאים היו לך, כמה טרחו למענך, כמה התמסרו לגדל אותך גם כשזה לא היה פשוט.

תהיה מליץ יושר עליהם ועלינו ועל כל המשפחה.

מאיר (אח)

זכרון ממך דרור, כאח וחבר לעבודה.

בקיץ האחרון חיפשתי עבודה ואתה כמו אח גדול, דאגת לכך.
כשהגעתי, הדרכת אותי לא להילחץ, הסברת לי מה לעשות והרגעת אותי
שזה לא מסובך. כשהתביישתי לשאול מה צריך לעשות, עזרת והסברת.
ועכשיו, אתה כל כך חסר לי וכל מקום בעבודה מזכיר לי אותך.

מבקש ממך סליחה אם קצת עצבנתי לפעמים.

אוהב אותך דרור מאוד מאוד, יהי זכרך ברוך.

תחיה (אחות)

דרור אחי הגדול היקר שלי!

אני כל כך לא רוצה להספיד אותך, לא רוצה להיפרד, לא רוצה להיזכר בכאב. לא מגיע לך שיזכרו אותך רק בכאב ובצער, הרי תמיד היית מלא בשמחת חיים. ובכלל לא רוצה לזכור, רוצה שתהיה כאן, מוחשי וחי...

אבל אני מישירה מבט אל המוות ואל החיים שלך ומבטיחה שאשתדל תמיד לזכור ולהזכיר מי האדם שהיית בצורה הכי טובה שאוכל. זה תפקידי עכשיו וזה תפקידינו.

יושבת בחדר שלך. שתמיד היה קודש הקודשים שלך. הוא היה מלא בנוכחותך כשהיית עצוב, שמח, או סתם צריך את הזמן שלך לבד. פה הרגשת הכל, פה הקירות הרגישו אותך. היית מסדר את החדר שלך בדיוק כפי שאתה רוצה. אפילו הבלאגן היה מסודר בקפידה. כאן כל פרט, כל ספר, מדף או תמונה נבחרו על ידך לשקף את אישיותך. כל פריט פה היה כל כולו שלך.

על הקיר התעודות שלך שאספת, כולן ממוסגרות. חשבתי על היכולת שהייתה לך להסתכל על כל דבר קטן שהצלחת בו, בגאווה, למסגר ולתלות על הקיר, וזאת בעצם הענווה הכי גדולה בעולם. אני מדמיינת אותך שומע את כל כמויות הדברים הטובים שאומרים עליך כאן, מרכין ראש ומחייך חיוך ביישני אך גאה, ואני מבינה שזו, זו הענווה האמיתית. לדעת להעריך, להתבונן על המעשים הקטנים שלנו בשמחה פנימית ובידיעה ברורה שאנחנו זוכים לקיים את השליחות שלנו פה בכל מיני דרכים.

אתה, את כוחותיך וכשרונותיך הגשמת. התייחסת אליהם לגמרי כתפקיד וכשליחות אישית. עשית הכל בנחרצות ובהתמדה כך שכל המעשים הללו אפיינו אותך. כמו העלונים בשבת, חזרה מהתפילה בדיוק בזמן לעשות לנו, הבנות, קידוש בשבת

בבוקר. העזרה שנתת לאנשים שיקרים לך, כמו שמספרים, המתנות בכל יומולדת ובכל אירוע.

מרגישה שהמנהג שלך בשנים האחרונות להשאיר מתנות לכולנו היה כדי לדאוג לנו שיהיו לנו מזכרות ממך שיחממו לנו את הלב במחשבה עליך. המרגשת שבהן זה המסך של התמונות הרצות ששמת בסלון עם תמונות של המשפחה שהכנסת לתוכו. וזה אכן שימח את כולם, אבל עכשיו להסתכל בו יהיה כל כך כואב.

בין שאר המתנות שנתת לי לאורך השנים נזכרתי שהבאת לי פעם ספר על תפילת נשים. אולי רצית שאשתפר בתפילה אחרי לכתך. אולי ידעת כמה קשה לי התפילה מהסידור כבר שנים. אם זה מקטנות אמונה כזאת ואם זה מחוסר ריכוז והסחות דעת, תמיד יש סיבות ותירוצים.. אבל אתה, תפילה הייתה הבייסיק שלך. היה לך פשוט ששלוש תפילות ביום קורות לא משנה מה. אני חושבת שאפשר לספור על הידיים כמה תפילות הפסדת בחייד ורק על זה ה' צריך לשים אותך צמוד אליו. רק על ההתמסרות הזאת, על הנחרצות ועל ההתמדה.

בימים האחרונים הנוראיים האלה שהיית תלוי בין שמים לארץ, אנשים כל כך רצו להתפלל עליך. אנחנו ידענו את התמונה הרפואית שהמקרה הזה הוא בלתי הפיך והדרך לצאת ממנו היא רק מכיוון אחד. אבל אמרתי לכולם שיתפללו בכל מקרה כדי שהתפילות ידפקו שם חזק על שערי השמים ויזכירו את כל הזכויות שלך.

ממשיכה להביט בחדר. היצירתיות והחיות של הנפש שלך מקרינות מכל כיוון:

פאזלים שהרכבת ומסגרת, ציורים של דמויות יפהפיות שציירת, כלי קרמיקה, שרפרף וקחון מעץ שבנית בעצמך.

אהבת מאוד כלי הקשה. המוזיקה פיעמה בך והרגשת את המקצב בתוכך.. אם זה בתור ילד, כשהיית מנגן על דרבוקה ואם זה בסט תופים שלאחרונה התחלת ללמוד בשק"ל וניגנת בו כל כך יפה ומדויק. אני אמנם לומדת מוזיקה, אבל אולי לעולם לא אוכל באמת להבין אותה ולהרגיש אותה בעוצמה ובדיוק התנועה על הכלי כפי שאתה עשית.

 דרור, תמיד היית אדם מלא רגש, עוצמתי ועמוק.

בעבר כשהרגש שלך היה חזק כמו כעס או עצבות או עלבון, זה הזכיר לי אותי, ולכן לא יכולתי להבין או להכיל. אבל עם השנים ראיתי שאתה לומד לקבל את הרגשות שלך הרבה יותר טוב ממני.

השתנית, עבדת על עצמך ועל האישיות שלך. נהיית אדם מכיל, סבלני לעצמך ולאחרים. נהיית רגיש לזולת ולצרכיו. נהיית פתוח, מחייך הרבה יותר ומשתף בהגיגך ובחייך האישיים. וזה פתח בינינו את הקשר. שיתפת אותי בדברים בוצאפ והראית לי את הציורים שלך. התעניינת ברוניני וקנית לה מתנות.

כמה אהבת אותה. כל פעם שהיינו באים כל כך שמחת לראות אותה. כשהייתי אצל ההורים אחרי הלידה, רצית תמיד לעזור לי ולהחזיק אותה. ולהפתעתי הצלחת ממש להרגיע אותה פעמים רבות. עליך היא הרגישה בטוחה.

כמה עדינות הייתה במבט שלך כשהיית מסתכל עליה וכמה חבל לי שאין לי תמונה שלך איתה שבעתיד היא תוכל לראות את אותו המבט של הדוד שכל כך אהב אותה.

דרור אני מצטערת שלא אמרתי לך כמה אני אוהבת ומעריכה אותך. מצטערת שלא סיפרתי לך כמה אני גאה בך על מי שאתה וכמה שאתה האח הגדול הנפלא של כולנו.

מצטערת שלא אמרתי לך את כל זה בפניך. ולמה בעצם אנשים לא עושים את זה ואומרים ליקרים שלהם בכזאת פשטות שהם אוהבים אותם וחשובים להם ורק המוות מוציא את האמת לאור.

סליחה על פעמים שפגעתי או לא הייתי סבלנית או שלא עניתי להודעות. סליחה שפספסתי אותך.

אתה כבר כל כך חסר לי ואני לא יודעת איך העולם יראה בלעדיך בלי הטוב שהיית.

תודה על מה שהיית ונתת. בדרכך החיננית והמיוחדת בלי שום קשר לשום מגבלה, הנשמה שלך מעולם לא הייתה מוגבלת, אתה היית דרור בכל כולך וזה הדבר היחיד שהגדיר אותך.

אני אמשיך בעזרת ה' להזכיר אותך לילדים שלי ולנכדים שלי. מור ואני הבטחנו שאתה תהיה נוכח בביתנו. אני אמשיך את דרכך תסמוך על כולנו שזה מה שנעשה.

ומקווים שאתה שם למעלה תבקש בשבילינו נחמה. נחמה להורים שכל כך אהבת וכ"כ אהבו אותך ובשבוע האחרון הם חוו כאב כ"כ גדול. נחמה לנו האחים, שעכשיו אנחנו שישה אבל זה מרגיש אפילו הרבה פחות.

נחמה לעם שספג וסופג עדיין את אותה מכה מאז שמחת תורה ונלחם על ניצחון האור והטוב, נלחם על התקווה והאמונה של העולם הזה.

אחי היקר צר לי.

נעמת לי מאוד!

תנוח שם בגן העדן

ותהא נשמתך צרורה תמיד בצרור החיים.

עופר (אח)

דרור מה אפשר לספר עליך, לא מתיימר לסכם אותך אלא להתייחס למה שאני ראיתי. לא חיפשת הרפתקאות ולא צרות, דיונים על פוליטיקה לא תפסו אותך. חיפשת חיים פשוטים של יהודי עובד ושמה, אהבת את השבתות, את החגים. כל כך השקעת, לכל חג קנית את הסידור שלו, ולא קנית כדי לשים בארון אלא היית מקפיד להביא אותם לבית הכנסת ולהתפלל בחג רק איתם. היית קונה ספרי לימוד לחגים ללמוד עם אבא ואמא.

כשנכנסתי לחדר שלך ראיתי שהחולצה שלך תלויה על הכיסא מוכנה לשבת. כמה אהבת את השבת, הלו"ז שלך בשבת היה ממש עונג שבת, מתי אתה קורא עלונים, מתי אתה עושה קידוש ומתי אתה ישן.

כל כך אהבת ימי הולדת של אחרים, לקנות מתנות, היית מקפיד על זה. בדיוק ליום הולדת של רות שהיית בשבת האחרונה הכנת ליום הולדת שנה את המספר 1 עם תמונות שלה, אבל את המתנה הזו אתה כבר לא יכול להביא לה.

הציורים שלך זה כל כך שימח אותך, לא הבנתי למה זה תופס אותך אבל היית ממש גאה בציורים שלך. על הקיר בחדר שלך תלית את התעודות מהקורסים וההתנדבויות שבהם היית והיית גאה במה שעברת. פשוט חיים של שמחה פשוטה, בדברים שבעיני אחרים אולי נראו קטנים, אצלך זה היה משהו תמים ופשוט.

בתוך החיים הפשוטים שלך היו אתגרים לא פשוטים בכלל שאני לא יודע איך עברת אותם, ה' עיצב לך אותם מיוחדים לך ולכוחות שלך. כמו אריה, לא אריה שצועק אלא מתוך השקט שלך נלחמת באתגרים האלה. לא שמעתי ממך תלונה או כאב מהקושי, לא נתת לזה מקום.

היית מסור למשימות שנתנו לך או שלקחת בעצמך, בעבודה, בעלונים, וכל כך הרבה משימות קטנות שלאף אחד אין כח אליהם, התייצבת.

עמדת על הלו"ז ברזל שלך לפי הצרכים שלך ואף אחד לא יכול היה לעצור אותך.

דרור זה חופש, בפרשה הקרובה נקרא "וקראתם דרור בארץ לכל יושביה", קראיה זו משחררת את כל העבדים, מחזירה אותם למקור שלהם, לעצמיותם. בשבוע האחרון דרור, מתוך שגרת ההווה ומעטה העבדות שלה החזרת אותנו לעצמיות. למדת אותנו להבין מה חשוב בחיים וכמה המציאות חסרה בלעדי הפשטות התמימה שלך שכל כך נכחה בחיים שלך. נתת לנו זמן להיפרד דרור אבל בלב לא שחררנו אותך, אתה תהיה אתנו. בהכל אתה תהיה נוכח.

אחי הגדול לא תמיד הצלחתי לכבד אותך ואני מבקש סליחה על הכל, השבוע גיליתי בכל ליבי כמה אני אוהב אותך.

הקב"ה אצלנו במשפחה חיים כבר שנים את האמונה שאם שלחת קשיים תשלח לנו גם כוחות להתמודד איתם. ואם רצונך לקחת את דרור מאיתנו, "הנני", אם זה מה שיהיה רצונך.

אוריה (אחות)

דרור.. אחי הגדול.. אחרי שנפלת חוץ מלומר תהילים ניסיתי לדמיין את מסיבת ההודיה שנארגן לך. דמיינתי פיצות, בלונים וכל המשפחה שרה שירי הודיה.. שום דבר לא חסר. לא דמיינתי לרגע שאני אעמוד כאן ואספיד אותך.

דרור אני לא מפסיקה לרגע לחשוב על מה יכולנו לעשות אחרת על מה יכולתי אני לעשות. תמיד שסיפרתי עלייך הייתי אומרת שאתה אח מיוחד כזה עם צרכים מיוחדים, ככה הגדרתי אותך. אני כל כך מצטערת על זה. היום כשאני עומדת פה ואומרת שאתה מיוחד אני באמת מתכוונת לזה, אתה מיוחד כי למרות כל הקשיים שעברת בדרך, ועברת עברת המון.. תמיד ידעת לצאת מהם כמו מלך. אני מדמיינת אותך עולה בסולם הקשיים ועובר שלב ועוד שלב למרות הגובה של הסולם אתה לא מתייאש. כבר עברת את הקשיים והתחלת לפתח כישרונות ותחביבים, אבל אז הקב"ה החליט להפיל אותך מהסולם לתוך בור שה' ישמור איך תצא משם!?

רק לא מזמן התחלת לפתח את תחום הציור, דרור תגיד לי מי ישלים את החוברת עם הדפים הלבנים הריקים? מי יראה לי עכשיו את הציורים שלו בהתלהבות? מי יגיע הביתה ביום חמישי וינחם אותי שאני לא נשארת לבד עם ההורים? מי ידאג שלא ייחסר דבר על שולחן שבת? מי יזכיר לנו שצריך לסיים את הארוחה כי הגיע זמן השנ"צ? מי ידאג להגיד לי את השעה המדויקת של כניסת שבת כבר בשישי בבוקר כדי שאני אוכל לארגן פעולה לחב"ב? דרור, הפרטים הקטנים האלה מסבירים לי כמה הנוכחות שלך חשובה וכמה תחסר.

אבל דרור אני מבטיחה (ויש פה מספיק עדים) שהאמונה שלי לא תפגם, החיים קשים בלעדיך אבל חייבים להמשיך ולהוסיף עוד חיים.

דרור כששכבת כמו ישן בחדר בטיפול נמרץ בהדסה עין כרם (אח שלי אמר שהמקום הזה הוא קודש הקודשים) כשהנשמה שלך עוד הייתה שם ביקשתי ממך שתבקש עלינו רחמים על עם ישראל, אוי כמה אהובים ויקרים איבדנו השנה. שתבקש רחמים עלינו שנצליח להמשיך ולשרוד גם אחרי לכתך, שנצליח להוסיף אור לעולם ולא עוד חושך. בבקשה דרור תעביר את המסר לריבונו של עולם.

נזכרתי בסיפור חמוד ממנו, כשהייתי בכיתה א' חלמתי לילה אחד חלום שאני לומדת לירות בחץ וקשת, בבוקר אני רואה ליד הכרית חץ וקשת מפלסטיק, כל כך התלהבתי, רצתי למטה וסיפרתי לאמא ושאלתי אותה מי שם לי את זה, ואמא אמרה "דרור שם לך את זה". דרור היית מגשים החלומות שלי!

דרור תמיד חלמתי שלבן שלי יקראו דרור, זה שם כזה יפה! אבל זה אף פעם לא היה רלוונטי כי יש לי אח דרור. אני לא מאמינה שעכשיו זה אפשרי...

נזב בנימין (חבר מהשבט)

דרור,

עדיין קשה לעכל ולהבין את האובדן שלך.

היית לי חבר, לא חבר הכי טוב, לא חבר הכי קרוב, אבל חבר הכי מיוחד שלימד אותי את השיעורים הכי גדולים בחיים.

למדתי ממך דרור דייקנות מה היא, ילד בגיל העשרה שלעולם אבל לעולם לא מאחר. היינו ישנים בפנימייה, את כולם היה צריך לגרד מהמיטות, אותך דרור לעולם לא. היית מגיע תמיד לפני הזמן לאסוף אותי לפעולה בבני עקיבא, לתפילה או לתלמוד תורה.

למדתי ממך עצמאות מה היא, כשהיית נער בפנימייה, היית קם לבד, מכין לך אוכל לבד, מארגן ערב קודם את הבגדים והחפצים שלך בערמה מסודרת, דואג לכל פרט ופרט בתקתוק מופתי.

לימדת אותי על דרך ארץ ונועם הליכות. תמיד בנחת, בשלווה ובסבלנות שלך. מקדים שלום לכל אדם. תמיד עם מאור פנים וחיוך מבויש.

לימדת אותי דרור שלתת לאחר שווה יותר מכמה נקודות במבחן. השעות שבילינו יחד בנעורים היו זהב ולימדו אותי על עצמי ועל העולם יותר ממה שלמדתי בכל שיעור או כיתה.

למדתי ממך תשומת לב לאחר ולפרטים, גם בשנים האחרונות שפחות היינו בקשר הקפדת תמיד לאחל לי מזל טוב ביומולדת, או עם הולדתה של אחיינית חדשה. הקפדת גם לברך תתחדש כשזיהית מעיל חדש או כיפה חדשה.

אני זוכר ויכוח שהיה לנו בין חמשת חברי חדר 424 בתחילת שנה בכיתה ט' בפנימייה בנווה שמואל, הרוב היו רגילים לישון בלי אור כשהחדר חשוך, ואתה דרור רצית לישון כמו

שהיית רגיל עם מעט אור של מנורת הלילה. היה ריב גדול ואתה לא ויתרת, דרשת את שמגיע לך ולימדת אותנו שגם מי שהצהיר הצהרות הצליח לישון נהדר גם עם מעט אור.

באופן קצת אישי, אני חייב לך תודה גדולה, אם לא היית שם הייתי נאלץ לישון בחושך השנוא גם עליי.

השם שלך דרור מאפיין אותך, תמיד חיית בין כמה עולמות, ניסית לשלב בין כמה מסגרות, והשארת חותם בסובבים אותך.

יחד עם האבן שאניח על הקבר שלך אניח גם שעון, השעון מסמל את הדייקנות האינסופית שלך שלימדת אותנו מה חשיבותה. השעון עבורי מסמל גם את הזיכרון שלך, תישאר בליבנו תמיד.

אנחנו נפרדים ממך היום בצער גדול, אני יחד עם החברים והמשפחה היקרה שלך, זו הזדמנות להודות לך על כל השיעורים שלימדת אותנו.

אסיים במילים המוכרות של טשרניחובסקי, המתארות את השאיפה לדרור כחלק מגדולתו וכוחו של האדם:

"כִּי עוֹד נִפְשִׁי דְרֹר שׁוֹאֶפֶת, לֹא מִכֶּרְתִּיהָ לְעֵגֶל-פֶּז,
כִּי עוֹד אֶאֱמִין גַּם בְּאָדָם, גַּם בְּרוּחוֹ, רוּחַ עֶז."
נוח על משכבך בשלום.

נעם קפלן (שכן וחבר קרוב)

משפחת שריר היקרה !

שוקי, איילת , הילדים – נעמה, איתן, מאיר, תחיה, עופר ואוריה.

אני פונה אליך דרור ידידי הצעיר בלב נשבר ובעין דומעת.
בראש השנה וביום כיפור עמדנו ספסל ליד ספסל, סמוכים אחד ליד
השני ושומעים באימה וביראה את נעימת תפילת "ונתנה תוקף" מפי
אביך יבדל לחיים טובים וארוכים.

בין המילים המצמררות נאמר:

"בראש השנה יכתבון וביום צום כיפור יחתמון..."

כמה יעברון וכמה יבראון,

מי יחיה ומי ימות, מי בקיצו ומי לא בקיצו...

אדם יסודו מעפר וסופו לעפר,

בנפשו יביא לחמו משול כחרס הנשבר,

כחציר יבש וכציץ נובל, כצל עובר וכענן כלה

וכרוח נושבת וכאבק פורח וכחלום יעוף."

מי מבין המתפללים תושבי כרמי צור או מאות האנשים שמכירים אותך
העלה על דעתו שהמילים הללו יתקיימו בד?

האמת היא דרור, שציפיתי שאתבקש ע"י הוריד לשאת דברי הספד.

הקשר בינינו היה מיוחד. מה גורם לאנשים עם פער גילאים ליצור קשר
אחד עם השני? נראה לי שנקשרנו אחד לשני בעקבות טוב לבד, שעבר
בגנים מהוריד היקרים שהנחילו אותם לכל המשפחה.

דרור, היו לך חיים מורכבים ועם כל זה כששוחחנו אחד עם
השני זרם של פתיחת הלב עבר ממך אלי וכן להיפך. מידי
יום שישי היית מביא את העלונים לשבת ומחלק לתושבי

כרמי צור ותמיד חשבת עלי להביא לי באופן אישי את העלונים שרציתי.
"נועם, שמתי לך את העלונים במבואה", או – "בתא בבית הכנסת"
כתבת לי. לעיתים, כשנסעת ולא היית בשוב דאגת להודיע לי כמתנצל
ועם חיוך: "נועם, השבת אני לא נמצא." מסירותך נגעה לליבי.

אחד משיאי הקשר בינינו היה בפורים כשהבאת לי משלוח מנות עם
חיוך וכמובן עם חיבוק חזק. הלבבות נקשרו זה לזה.

עם פטירתך, תרמה המשפחה חלק מאיבריך ועליך נאמר: "מלך ממית
ומחיה..."

אני ותלמידי התפללנו היום שהאיברים יקלטו בגופי החולים ויצמיחו
חיים חדשים.

קשה עלי הפרדה ידידי הצעיר וכפי שאמר דוד המלך:

צר לי אחי דרור, נעמת לי מאוד.

נועם.

אילנה (מורה של דרור בנעורים)

דרור,

אתה יודע, שיום שישי הוא היום החופשי שלי, אין משימות בטלפון, אז הוא מונח בצד ואני בבישולים..

כל יום שישי, במשך שנים רבות ישנו צפצוף אחד, זו הודעה ממך. שבת שלום, שבוע מבורך, חודש טוב, חג שמח.. כן, מדי שבוע, צפצוף, ואצלי התרגשות..

ביום שישי האחרון לא הגיעה ממך הודעה, חשבתי שאתה בטיול או עסוק.. לא שיערתי שאתה נמצא בין שמים וארץ.

מאתמול אחרי שמאיר התקשר לבשר את הבשורה האיומה הזו, לא מפסיקה לחשוב - מי המורה, מי התלמיד..

מדברת בשם משפחת "נעורים", הנוכחים כאן ואלה שלא יכלו להגיע. כולם אמרו עליך את אותם הדברים - מי המורה, מי התלמיד.. בעצם היותך הורית לנו.

מהי יראת שמים אמיתית, מהי אמונה, מהי תפילה, לראות את זיו פניך כשאתה עוטה תפילין. מהי ענווה אמיתית, עשיה ללא אגו. מהי דבקות במשימה, בלי לוותר לעצמך, חרקת שיניים והמשכת. מהי הכרת הטוב, הכרת תודה, היית מודה לנו עם אמת, על כל דבר פשוט.

במסכת אבות פרק ד' 'ר' צדוק אומר אל תעשם עטרה להתגדל בה", למדת תורה ומשנה בשביל הלמידה, לא בשביל כתרים.

אנחנו מודים לך על שנים של הוראה. דוגמא אישית, בלי לדבר על, אלא לעשות את.

היו לך פנים עדינות המעידות על נפש עדינה, היית עדין בשפתך, בהליכתך, במעשיך.

העיניים הטובות שלך היו מושפלות, כשביקשת משהו התנצלת על כך,
דרך העיניים האלה היבטת על העולם. אחזת בידך מצלמת וידאו היית
מרבה לצלם את חיי בית הספר, אירועים וחוויות.

מבקשים את סליחתך שלא תמיד ענינו על הציפיות והבקשות שלך..

בבקשה, עכשיו כשאתה ליד כיסא הכבוד, העתר תפילה אצל היושב
במרומים, היה מליץ יושר על משפחתך המהממת, ועל עם ישראל.

כבר מתגעגעת, מתגעגעים.

נוח בשלום על משכבך

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

ישראל (מנהל הקייטרינג במשרד החוץ)

דרור היקר!

אני פה עומד בשמי ובשם כל הצוות העובדים והחברים ממשרד החוץ ועדין לא מעכל.

מי שלא יודע דרור היה הנסיך שלנו.

עובד מצוין יוזם משקיען דייקן ואחראי.

הגעת אלינו לפני כמעט שלוש שנים בתור כח עזר ומהר מאוד נכנסת לכולם ללב.

התקדמת והתפתחת לחלק בלתי נפרד מצוות העובדים שמאוד אהב אותך.

היית אהוב על כל הצוות ועובדי משרד החוץ.

תהייה חסר לנו ולי בפרט ויהיה קשה להשלים את התפקידים הרבים שלקחת על עצמך.

למשל הוא קיבל את האחריות על השילוח מהמטבח ליחידה לאבטחת אישים. משלוח כזה כולל הרבה פריטים ותמיד היה לנו בעיות עם זה, תלונות וחוסרים. מהרגע שדרור קיבל על זה אחריות הכל היה מתקתק, לא היה צריך לבדוק אחריו.

לא רוצה להאריך יותר מידי כי אני יכול לדבר אליך שעות.

היו גם הרבה קטעים מצחיקים עם דרור. דרור היה ציני, לקח לנו זמן עד שהצלחנו לפתוח אותו אבל בסוף זה קרה. הוא היה ממציא שמות כינויים לעובדים, "מאיר הגדול", "מאיר הקטן" וכל מיני. לפעמים

היינו תופסים אותו רוקד בסתר לצלילי המוזיקה שבמטבח.

אני רוצה לספר שקיבלנו הוראה ממנכ"ל משרד החוץ לנהוג בסדרי הלוויה של דרור כאילו היה עובד מדינה ולמרות

שעובדי המטבח הם רק עובדי קבלן, יצאו הסעות, הודעה בעיתון, יונח זר ועוד דברים. זה לא משהו שעושים לכל אחד, אני הרבה שנים במשרד ולא זוכר שהיה דבר כזה.

נ.ב.

בזמן האחרון המדיח במטבח לא עבד וזה מאוד הכביד על דרור, הוא מאוד חיכה שהוא יחזור מתיקון. דרור רציתי לספר לך שתיקנו את המדיח שכל כך חיכת לו, אבל היום הוא שוב הפסיק לעבוד, כנראה שגם הוא מרגיש בחסרונך!

יהי זכרך ברוך.

פרקים לזכרו

שמעון בן ישי (משפחה מלווה)

יום העצמאות. מאז שדרור גילה שיש לי ולאחינעם ביתי יומולדת סביב יום העצמאות אני מקבל ממנו כל שנה הודעה משמחת, "שמעון ואחינעם מזל טוב המון אושר ושבת שלום", ולפעמים גם הקלטה בקולו שנשמעת בדיוק כמו הכתיבה, בלי מריחות של אותיות ובלי אימוג'ים מעצימי רגשות, פשוט, ישר ונקי. כן, גם אחרי שעברנו לאילת הוא לא שכת. חוץ מיום העצמאות האחרון שלא זכיתי לקבל ממנו הודעה ולמחרת נודע לי את אשר אירע. ניסיתי להגיע לבקרו אך כאילו הקדוש ברוך עיכב בעדי כל פעם בתירוץ אחר. אפילו ליום הלוויה קיבלתי צו 8, ואחרי שיום העבודה שלי התפנה הצו בוטל. כך לפחות יכולתי להגיע ללוויה ללא עיכובים ולהיפרד מדרור בדרכו האחרונה.

דרור הצטרף למשפחתנו יחד עם כל בני גילו כאשר הם היו בכיתה י', היינו להם למשפחה מלווה, כפי שנהוג עד היום בכרמי צור. המיוחד בדרור זה שהוא אף פעם לא התייחס לעצמו כמיוחד, גם כשהייתי רכז נוער, הוא היה שותף בכל הפעילויות ולקח חלק פעיל בכל האירועים. בשגרה כמובן תמיד דייק, הגיע בדיוק בזמן לסעודה השלישית בביתנו מדי שבת, לפעילויות לא אחר אף פעם, וכשיצאנו מדי פעם לפעילות מחוץ לישוב היה מאורגן להפליא.

תכונה אחת בלטה אצלו במיוחד: הכרת הטוב, תמיד ידע להכיר תודה. בכל פורים הגיע לביתנו עם משלוח מנות עם ברכה אישית, אני מרים כוסית והוא, שלא אהב לשתות, הסתפק במיץ ובעוגיה.

כשעבד ב"אורות יהודה", זכיתי, ובבקרים רבים נסענו יחד בדרך לאפרת. בנסיעה שיתף באתגרים ובמשימות, ולקראת סוף שנה בהתלבטויות להמשך ובאפשרויות. המבט היה פשוט וישר בעין טובה על הבריות, ללא פרשנויות שליליות על אף אחד מהאנשים שעבדו סביבו.

לפני כשנתיים הגיע לאילת לנופש יחד עם העמותה. כמובן שהוא הודיע לנו על כך מראש, וקבענו זמן מדויק ומקום מפגש בלובי של המלון. ישבנו בנחת ושוחחנו, הוא שיתף על העבודה החדשה במטבח של משרד החוץ ועל שגרת יומו החדשה בדירה בירושלים. זוכר ששיתף שאחד היעדים שלו לשנה הקרובה הוא למצוא זוגיות, הוא מקבל סיוע בעניין בעזרת עמותה שעושה סדנה שהוא ועוד חברים עוברים. כששאלתי מה עושים שם בסדנה הזו הוא ענה שבעיקר עושים עבודה עצמית, על הקשבה ועל ברור, כשלכל אחד ברור יותר מי הוא ומהן שאיפותיו כך יהיה לו קל יותר גם למצוא את החלק השני שלו. כל כך התרגשתי מהשיחה, אמרתי לו שהלוואי וכולם היו עוברים את התהליך שהוא עובר בדרך לחלומותיו.

לצערי דרור לא הספיק להגשים את החלום הזה, אך הגשים חלומות רבים אחרים. זכה לגדול למשפחה מדהימה ולהיות בחברת הנוער כשווה בין שווים לכל דבר ועניין. זכינו להכיר נער ישר וירא אלוקים, שכדמות קונו רגליו נעוצות בארץ בד' אמות של הלכה, וראשו בשמיים בחלומות פשוטים בעוצמתם.

יהי זכרו ברוך ויהיה סיפור חייו להשראה ולמופת עבור רבים!

דניאל פינסקי (אב הבית באורות יהודה)

דרור,

בשנת תשע"ה התחלתי לעבוד בישיבת אורות יהודה כאב בית. אמרו לי שיש בחור בשם דרור שיעבוד איתי ביחד, שמחתי שיהיה לי שותף.

בתחילת הדרך שלנו ניגשתי אליו כחבר נתתי לי צ'פחה ובקיצור באתי בטוב. עוד לא הכרתי את דרור, הוא נבהל מהפתיחות, דיבר עם ההורים ודגנית המנהלת, עשינו שיחת תיאום ציפיות עם דגנית, אמר שאנחנו רק עובדים ביחד ולא חברים ושלא אתייחס אליו ככה. האמת היא שמאז נהינו יותר ויותר חברים עם הזמן.

היה לי מאוד נעים וטוב לעבוד עם דרור, אמנם הוא הוגדר כ'צרכים מיוחדים' אבל היה לוחם מיוחד בעל מידות טובות ולב זהב.

הקפדה על זמנים ותמיד חיוך היה מאפיין בולט אצלו. כך למדנו יותר ויותר להכיר אחד את השני, זכיתי ללמוד הרבה מדרור במשך חמש השנים שעבדנו יחד. עמידה בזמנים מה היא, לדבוק במשימה ולא לוותר, להיות תמיד בתנועה קדימה, ללמוד ולעשות ועוד. זכיתי גם ללמד את דרור דברים שונים בתחום האחזקה, הברגות, צביעה קדיחות ועוד.

אני זוכר שפעם אחת באו לבדוק את רמת התפקוד שלו, דבר שגם השפיע על המשכורת שלו. אני זוכר ממש את הבודקת מתפעלת מהתפקוד שלו בתחום האחזקה, הוא בדיוק עשה קדיחות לתלות משהו והיא נתנה לו את הדירוג הכי גבוה.

היו לנו גם הרבה שעות של עבודה סביב חדר האוכל וגם שם היה שיתוף פעולה כיפי וטוב, צחוקים ואוירה טובה.

בחופשים היה לנו זמן יותר מרווח שנוצל בעיקר לעשות פרויקטים, דרור היה עובר על כלל הפילטרים של המזגנים ומנקה אותם פעמיים בשנה בחופשת פסח וחופשת הקיץ. ואני מאוד מסופק אם יש מוסד שמתחזק ככה את המזגנים.) היינו גם עושים ארוחות שוות וטעימות בימים אלו של החופשה ביחד עם הצוות המצומצם שנשאר, (דגנית, עינת, רחל, דרור ואני), הוא מאוד אהב את זה ואת ההווי החברתי.

בתוך התפקיד שלי גם הייתי יוצא לטיולים השנתיים של הישיבה בתור מסייע מנהלתי לטיול, הבאת אוכל וכדו'. הצעתי לדרור להצטרף. בהתחלה נענתי ממש בשלילה לעניין, עד שטיול אחד הוא החליט שהוא בא. אני זוכר שהוא ממש התרגש, התארגן, קנה שק שינה ואוהל ונראה לי שמאד נהנה. שנה לאחר מכן בטיול אחר כשלא היתה אפשרות שגם הוא יצא הוא ממש התבאס.

זה מצטרף לכלל הסיפורים והדמות שלו (שגיליתי עליה עוד בהלוויה ובשבעה), שלא היה דבר שהוא רצה להשיג ולא הצליח. גם אם זה דרש מאמצים כבירים והיה קשה זה היה התפעלות לראות אותו איך הוא ממשיך ומשיג את המטרה.

אזכור אותך לטובה דרור, עם כל הטוב, היופי שלך והדברים שלמדתי איתך וממך.

תודה על הזכות להכיר אותך.

ת.נ.צ.ב.ה

עופר דהרי (מנכ"ל שק"ל)

שוקי ואילת יקרים,

בשם עמותת שק"ל, אני מבקש להביע את צערנו על פטירתו בטרם עת של דרור. הלב נשבר.

דרור הצטרף למשפחת שק"ל לפני כ- 7 שנים. אני זוכר היטב את פגישתי הנעימה עמכם, ואת התרשמותי העמוקה ממשפחתכם.

את דרור היכרנו כבחור שהושקעו בו הרבה אהבה וזמן, הוא תמיד שאף להצליח יותר ולהיות אדם יותר טוב ויותר אחראי ועצמאי. הוא היה הרוח החיה בדירה וסחף אחריו את שותפיו לדירה עם האושר והשמחה שבו. דרור אהב להשתתף בחוגים, לשחק במחשב, להיפגש ולצאת עם חברים. היה בחור חברותי והירבה להתארח אצל חברים ושותפים מהדירה.

דרור הקפיד להשכים כל בוקר לתפילת שחרית במניין בבית הכנסת הסמוך לדירה, בכלל דרור הקפיד מאוד על תפילה במניין. היה גאה בכך ובקשר המשפחתי קרוב. דרור סיפר בגאווה לשותפים בדירה על כך שאביו קיבל תואר דר' בהיסטוריה ובכללי הרגיש מאוד גאה להיות חלק ממשפחתו.

אנו משתתפים בצערכם הכבד,
ומקווים שתמצאו נחמה בימים קשים אלה.

מוריה בן ארי-זורות (זודה)

אתמול הייתי בהלוויה של גיבור,
לא גיבור מלחמה, גיבור של החיים, של היומיום.
גיבור שכל החיים שלו הם התגברות ומעבר על מכשולים והתמדה בלי
לוותר.

ומה שאני מצרה עליו זה שלא ראיתי אותו ככה בחייו, הוא היה האחיין
עם הצרכים המיוחדים, "שלום" "שלום" ו"מה שלומך", לא הרבה מעבר.
כאילו היה צריך למות כדי שיפקחו עיני לראות את מי שהיה באמת.

ופתאום להבין באמת מי אלו אחותי וגיסי ועם מה הם מתמודדים יום
יום בכזאת גבורה ובענווה ותמיד עם תחושת אשמה שהם לא עושים
מספיק.

ולהיות אלו שגם דוחפים קדימה ומאמינים ביכולותיו, אבל גם לא חזק
מידי כדי שידע שהוא טוב כמו שהוא.

נעמי גולדשמיט (שכנה)

ובשבת

"וקראתם דרור" שמעתי.

ובלב מבפנים נאבקתי

איך זה ייתכן, איך זה הגיוני

שנשמה גדולה עברה לעולם הרוחני

בשבוע עם תהליך ארוך

עברה בינינו דמות מלאכית מלאה בחן וברוך.

ואיך זה ייתכן ואיך זה אפשרי

שם משפחה חוה לפתע, כאב פתאומי.

כאב שמתמשך לאורך זמן

כאב שישאר בלב חזק ונאמן.

דרור, חופש, פשטות, עקביות.

בעיקר אדם עם יחודיות.

אדם שהתהלך בעולם והיה "הנני"

התמסר לקהילה, למשפחה, לעבודה

ובעיקר ניצל כל דקה.

ואיך במילים ואיך באותיות

אפשר לתמצת אדם בימים, ושעות ספורות.

ואיזה חותם נרצה שישאיר בנו.

כי דרור

צריכה להיות השאיפה של כל אחד מאיתנו.

**"לבשר ענוים שלחני לחבוש לנשברי לב,
לקרוא לשבויים דרור ולאסירים פקח קוח."
(ישעיהו)**

פסע בינינו	בתוך מהומת המלחמה
בחור ענו מלא הוד	מילואים, חיילים, חללים..
מלא דרור	חטופים ופצועים..
כואב לנו	הסכמים, החלטות, מהומות..
עליך כל כך,	בתוך סבך החיים
משתתפים בצער	איש ואישה וביתם
משפחתך	משפחתם
	התמודדותם..
שבילי כרמי צור	התהלך בינינו
כבר מתגעגעים	בחור תם
לפסיעותיך הרכות	כולו דרור
בדרכך לתפילה,	חופשי מתחרות..
לשלום המבוש	נעים הליכות
שהקדמת לבאים מולך.	מתמודד בדרכו
השארת שובל של תום	לא מוותר להיות
בתוך סערות היום	חלק ושייד,
ורוח נעימה	בשקט שלו
שבקרוב	בצניעותו
תבשר את הגאולה	
"וקראתם דרור בארץ,	
לכל יושביה"	

לא תבוא לשבת / אבא

דרור, לא תבוא לשבת
לא תפקוד עוד את חדר הדואר
המידע שחיפשת בינות עמודים
כבר פרוש לפניך במרומים

לא עוד ברכת הבנים
לא נשיקה הדדית מפויסת
יברכך ה' וישמר נשמתך
וישק שם אוהב לראשך

לא עוד יציאה ממוסף לאחר קדיש תתקבל
וקידוש לבנות ואחות שאותך תעיר מנמנום
שן בני ברוגע כל ימות השבוע, כמו אז בבית החולים
ובשבת, הבא כוס תנחומים לכולנו וקדש ליושב במרומים

לא עוד תנומה בחדרך לקראת עוד שבוע מיגע
שהרי אין מחכה לך עוד משימה
ואת שיר הכבוד שחיסרת
תשיר לפניו בשפתך התמימה
לא עוד הלימוד הפשוט עם אבא ואמא

המבקש לדבוק מעט בתורה ויהי מה
אלא בבוקר תקיף בבקיאות עם מיכאל
ואחר הצהרים עם גבריאאל תפלפל

ואמא, שעל אושרך נלחמה כל השנים
תדליק נר של שבת ודמעה תיזל לה כמים
ובמוצ"ש לצאת כבר לא תתבהל
ודמעה של תפילה תיזל משמים
עד לבא אליה וגואל.

סיפורים

מישהו שאני מרגיש קטנה

חמדה (גיסה):

דרור תמיד היה מפנק את ילדינו במתנות משמחות ואף השתדל להתאים לכל אחד מתנה מתאימה. לפני ליל הסדר האחרון הוא הביא לכל אחד הגדה של פסח המתאימה לגילו.

אני זוכרת במיוחד את החשיבה שלו עלינו בתקופת הקורונה. כשהיינו בבידוד ארוך, דרור דאג להעביר לנו כמות גדולה של ספרי ילדים שעזרה לנו להעביר את הזמן בנעימים.

זכינו גם לקבל ממנו מתנת פרידה. הוא הכין מבעוד מועד מתנה ליומולדת שנה לרות את הספרה 1 מלוח עץ עם תמונות שלה. לצערנו הוא לא הספיק להביא לה אותה.

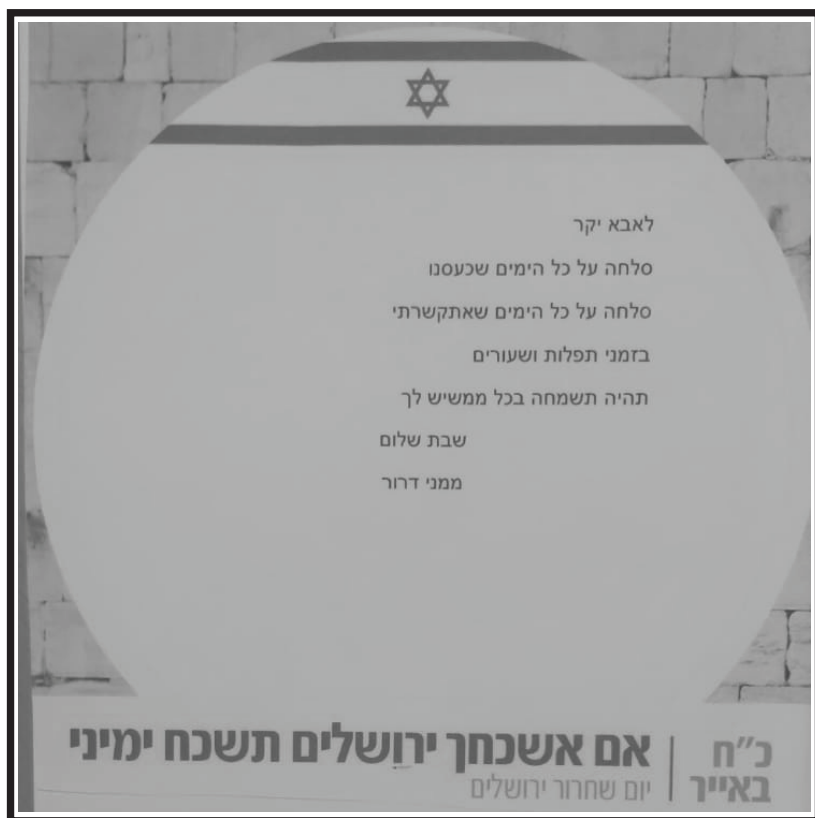
מאיר (אח):

פעם אחת התלוננתי בבית שאין לי סוודר מתאים לחורף, אמא הציעה שאקנה סוודר. דרור שמע את זה ופשוט הלך וקנה לי סוודר. הצעתי לשלם לו אבל הוא לא רצה, מבחינתו זו הייתה מתנה.

אבא:

כשדרור היה נותן מתנה היה לו חשוב שיעשו בה שימוש. לכבוד יום ירושלים שנה שעברה דרור קנה לי סידור מיוחד לתפילות יום העצמאות שהיה לי ואבד. הוא רשם לי הקדשה מושקעת בה ביקש סליחה על איזה ויכוח שהיה בינינו באותם ימים. ביום העצמאות האחרון כשיצאנו לתפילה דרור שאל "אבא, איפה הסידור שלך?", אני בכלל לא זכרתי שהוא קנה לי חדש. למרות שהיינו באיחור הוא התעקש להביא לי את הסידור כדי שאתפלל בו, אני חושב שגם היה לו חשוב שאראה שוב את ההקדשה.

אוריה (אחות):

כשהייתי בכיתה א' חלמתי לילה אחד חלום שאני לומדת לירות בחץ וקשת. בבוקר אני רואה ליד הכרית חץ וקשת מפלסטיק, כל כך התלהבתי, רצתי למטה וסיפרתי לאמא ושאלתי אותה מי שם לי את זה, ואמא אמרה "דרור הניח עבורך".

אמא:

דרור היה משקיע מאוד במתנות שלו, זו היתה הדרך שלו להביע אהבה. כשהיה בחוג גרפיקה ממוחשבת הוא הכין לי שלטים מקאפה עם הכיתוב "אמא" ו"אבא ואמא אני אוהב אתכם" על רקע של לבבות. הוא ממש עבד על זה מכל הלב.

באחד מימי ההולדת שלו הוא ביקש שנקנה לו נדנדה למרפסת בדירה. מכיוון שזה היה די יקר דרור השתתף בחלק מהמתנה. כך יצא בסוף שליומולדת שלו הוא קנה מתנה לכל החברים בדירה.

עדינה נח (עמותת "לבוא בטוב"):

אני גרה בבני ברק ובימי הקורונה עברו עלינו ימים לא פשוטים. דרור היה מקפיד להתקשר כמעט כל יום ולשאול אותי אם הכל בסדר ואם יש לנו את כל מה שאנחנו צריכים.

אבא:

דרור היה מאוד רגיש ואכפתי ובמכשיר הנייד שלו שמורות הודעות מזל טוב רבות שהקליט לכל היקרים לו, תוך שהוא חוצב במאמצים רבים מילים רבות ומגוונות של ברכה וכך שנה אחרי שנה.

תחיה (אחות):

אני זוכרת שכשלמדתי ב'ראשית' ודרור עוד היה שם הוא היה מגיע אליי לכיתה ומביא לי אוכל. הוא היה ממש אח גדול שדואג לאחותו הקטנה.

אוריה (אחות):

בחזרה מחופשה משפחתית דרור ואני נסענו באוטובוס. כל הדרך דרור התנהג כאח גדול, התחלק איתי בבקבוק שלו, הביא לי את הסוודר שלו, ממש דאג לי. כשהגעתי הביתה שמתי לב שהסוודר שלו עדיין עליי, התקשרתי אליו והוא אמר שזה בסדר. למרות שהוא היה מאוד רגיש לחפצים שלו ולא היה לו פשוט לשחרר, הדאגה לאחותו הקטנה גברה.

"הואך גאייס... וואר אאך באלבן"

אילנה מרמור (מורה באורות יהודה):

הייתי מסייעת לדרור עם טרמפים מהדירה בירושלים לעבודה וחזור. אני זוכרת את ההקפדה שלו על הזמנים. אני מעט מפוזרת ולכן הייתי מאחרת. דרור כמובן לא אמר כלום, הוא היה עדין מאוד. אבל הפנים שלו אמרו כאילו "מה את עושה עם הזמנים שלך".

היה מדהים לראות איך דרור ניצב בכניסה לחדר האוכל בארוחת צהרים ורוב מוחלט של התלמידים פשוט מכבד אותו כחלק בלתי נפרד מצוות המורים. בימי אדר כאשר התלמידים תכננו כיצד לצחוק על המורים, התלמידים שברו את הראש כיצד לעשות זאת מבלי שדרור יפגע. ככלל הם כיבדו אותו מאוד.

רבקה קורמן (עמותת ענבר):

לדרור היה אתגר להגיע מירושלים למפגשים שלנו שהתקיימו בגוש דן. הצלחתי לדאוג לו לטרמפ מהכניסה לעיר והוא שמח מאוד. כעבור כמה שבועות דרור התקשר לשאול אותי אם יש לי רעיון איך הוא יכול להגיע למפגש. שאלתי אותו מה קרה לטרמפ שקבענו, הוא היה קצת נבוך וברר את מילותיו אך בסוף אמר: "מדברים שם הרבה רכילות..." נותרתי המומה.

איתן (אח):

כשדרור רצה להעביר לנו מסר שהוא לא מרוצה ממשו, הוא קודם היה נותן לנו זמן לנסות להבין לבד ורק כעבור זמן היה אומר את מה שהפריע לו.

למשל כשהיינו מדברים פוליטיקה בשולחן שבת הוא פשוט היה יורד מהשולחן, רק כעבור זמן כשהיינו שואלים אותו מה קרה, הוא היה אומר "אתם מדברים פוליטיקה כל הזמן וזה לא מעניין".

פעם באחת החופשות עשינו מאמץ רציני להגיע למעיין מסוים והצטערנו לגלות שמצב הצניעות שם לא משהו. בכל זאת החלטנו רק לטבול ולצאת בזריזות. דרור לא נכנס ועשה פרצוף חמוץ, רק באמצע הדרך חזרה, כשניסינו להבין למה הוא עצבני הוא שטף אותנו על זה.

מור (גיס):

המפגש האחרון שלי עם דרור היה בליל יום העצמאות. הגענו בלילה לכרמי צור ושאלתי אותו מתי יש שחרית מחר. והוא ענה לי בתשובה שמתאימה לי:

"יש ב8:00 ו8:30, יש גם קודם אבל אני יודע שזה לא מתאים לך..."

תחיה (אחות):

לדרור היתה חולשה לתינוקות, עוד בנעוריו כשאוריה נולדה הוא לא וויתר על הזכות להחזיק אותה ולמרות שעוד היה קשה לסמוך עליו אמא נענתה לבקשותיו. אחר כך עם האחיינים זה כבר היה ממש תפקיד שלו, הוא היה מצליח להרגיע אותם וגם זכה להיות הראשון לקבל מהם חיוך.

חמדה (גיסה):

דרור היה מאוד מחובר לחדר שלו ולחפציו האישיים, הוא כבר היה בן שלושים והפרטיות שלו הייתה חשובה לו. חרף זאת כל פעם שהגענו

לשבת, הוא היה מפנה לנו את החדר. הערכנו זאת מאוד וכשאמרנו לו את זה, הוא היה משדר שזה ממש בסדר גמור מבחינתו למרות שידענו שזה לא פשוט לו.

זיכרונות קצרים של אורה (גיסה):

- דרור מאוד אהב לברך ברכת המזון דווקא מברכון מסוים. חושבת שזה היה ברכון עם פרחים ועם השם טהרה...
- מאוד אהב את האחיינים והם אהבו אותו.
- היה רגיש ועזר לי לקחת שקיות כבדות שסחבתי.
- פעם בויכוח קטן אמר למאיר "תקשיב לאשתך".
- בנה לנו פינת ישיבה, מציעה שנקרא לזה "הפינה של דרור" שם ילמדו וידברו דיבורים טובים.

עדינה נח (מלווה בסדנת "לבוא בטוב"):

כשהתחלתי את קורס המנטורים הכרזתי בפני המנהלת לרחל "אני אעבוד עם החכמים". היו לי כל מיני "הסברים מלומדים" להכרזה: הם לא מבינים, לא יתאפשר שינוי, לא אדע לתקשר איתם ובעיקר אין שם עומק....

דרור, לימד אותי מה זו באמת חוכמה, הוא לימד אותי מה זה אדם עמוק. השיחות שלי עם דרור היו שיחות מאוד עמוקות, ואומר בגילוי לב מההתחלה ממש הופתעתי. הוא ראה דברים לעומק, הוא דיבר על דברים עמוקים, היה מסוגל כשהתאמנו לתת פידבק על עצמו ולי לגבי מה שאני עושה, כדי להבין מה נכון לו ומה לא נכון. הוא ידע לעבור תהליך, מבחוץ זה לא תמיד היה נראה. לפעמים, זה נראה כמו עקשנות או אולי חוסר הבנה, אבל הייתה לו הבנה מאוד גדולה. היה לו כל כך חשוב להיות ישר עם עצמו ועם הדרך שלו.

קיבלתי מתנה לחיים. התאהבתי כמובן בדרור וגם בחבר'ה מהסוג שלו

אפילו יותר מהעבודה עם "החכמים". כי ראיתי שהעבודה עם דרור הייתה יותר אמיתית, דרור הסתכל ביושר על הקשיים ועל מה הוא צריך לעשות שינוי והיה לו חשוב לעבוד על זה. היה לו חשוב להשתנות ולעשות את השינוי. הוא היה כל כך ישר כשאמר כשקשה לו לשנות או להשתנות, באומץ אמר מה לא הצליח לעשות למרות שהבין שצריך. הוא לא ברח למנגנוני ההגנה שכל כך מאפיינים את "החכמים" אותם העדפתי בעבר.

רחל קולט ווילר (מנהלת סזנת "לבוא בטוב"):

במפגש האחרון שנפגשנו בזום, מיד אחר הפסח בראש חודש אייר, הבאנו תמונות של חלה בצורת מפתח ושיתפנו לגבי החוויות בהכנת החלות. דרור שיתף אותנו שאמא שלו התבלבלה ושמה בטעות מלח במקום סוכר ושזה גרם לה להרבה עוגמת נפש. הוא ממש הצטער ביחד איתה. דברנו על מה בכל זאת טוב היה כאן, סיכמנו שגם אם החלה לא הצליחה זה לא נורא כי העיקר שהמצווה של הפרשת חלה התקיימה ודרור חייד. הצענו שיאמר זאת לאמא כי וודאי נגרמה לה עוגמת נפש. שאלתי: "גם את האמהות צריך לפעמים לחזק, לא?" ודרור במבט עמוק מצועף ועמוק ענה: "כ...ן!". לא אשכח את המבט שלו, מין מבט כזה מבין ואוהב, מעבר למילים.

"אמור מעט ושלם הרבה"

אמיתי שטאובר (חבר מהשבט ומנוה שמואל):

כשדרור הגיע לשוב היינו בכיתה ו' ומשפחת שריר גרה בקצה הרחוב למטה, ברחוב זה גרו כמעט כל חברי השבט. היינו חבורה של עצלנים ולא היה לנו כח לצאת בערב שבת מהבית. אבל דרור לא ויתר, הוא עבר אצל כולם: שמעון קדוש, אני, ברדוגו וכך הגענו לפגישה אצל נדב בנימין. הפגישה הייתה שמחה ורועשת ודרור שקט כמעט לא מדבר,

אבל בלעדי הפגישה לא הייתה מתקיימת. אני חושב שהשילוב שלו בנוה שמואל עשה לנו מצוין, הוציא אותנו מעצמנו והרים אותנו ואת כל המחזור. ביומיים בשבוע ובשבטות שהיה בנוה שמואל, קיבלנו אותו כמו שהוא. האירועים החברתיים, הטיולים, אתגרו אותנו, אבל הוא היה אחד מאיתנו.

דוד לוי (אב הבית באורות יהודה):

היינו טיפוסים שונים, אני רועש ורוקד ודרור שקט ומסודר. היו לנו הרבה משימות והסברתי לו אותם, אבל השקט שלו לא עזר לי להבין אם הוא מבין את המשימות. וככל שעובר הזמן אני רואה שהכל פשוט מבוצע. יתרה מכך הוא היה יוזם ומזכיר לי דברים. שבוע לפני הטיול השנתי הזכרתי לו את המשימות שלנו, אני כבר שכחתי ופתאום הכל מתקתק. השקט שלו היה נוכח מאוד, ובשקט הזה הוא עשה את הכל. בהמשך הוא התגמש מעט ורקדנו ביחד.

גליה שלוסברג (מורה באורות יהודה):

פעם אחת התלוננתי לתומי בחדר מורים שכואב לי הגב מהכיסא בכיתה. כנראה שדרור שמע את זה, כי מיד באותו יום הוא הגיע אליי עם שלושה כיסאות שונים וביקש שאבחר את הכסא שהכי נוח לי.

מרים חרותי (רכזת בסדנת "לבוא בטוב"):

באחד המפגשים שלנו כשכולם הביאו כיבוד, כל אחד הביא כיבוד מהמוכר לו. דרור ניגש אלי בשקט ואמר לי, את זה את יכולה לאכול, זו כשרות שמתאימה לך. כל כך התרגשתי מהדאגה שלו, כמה היה לו אכפת מהשני. איך הוא חשב עלי ובאיזו עדינות הוא עשה את זה כדי לא לפגוע באחרים. ידעתי שדרור היה מתנהג אותו דבר גם אם זו הייתה רגישות לגלוטן או לסוכר או לכל דבר. כמה אכפתיות ורגישות ותשומת לב היתה בו.

מורן (מזכירה של הקייטרינג של משרד החוץ):

דרור היה אחראי ונעזרנו בו המון, הוא היה יד ימיני, הייתי מרימה אליו טלפון עם כל משימה שהייתי צריכה והוא היה עושה אותה באחריות רבה.

היה לו לב זהב וכל מה שהיו מבקשים ממנו היה עושה. כשהוא הרגיש שזה עמוס מידי הוא ידע להגיד שקשה לו, אז עשינו לו סדר יום עם משימות ברורות. קסם של בחור, יראת שמייס, מנומס, מאוד מאורגן.

יום אחד הייתי צריכה להוציא דרכונים לילדים במשרד הפנים בהר חומה, אני לא מכירה טוב דרכים אז הוא אמר לי שהוא מוכן לבוא איתי. ניסיתי להתנגד אך הוא התעקש לעזור לי. נסענו ביחד, הוא היה ג'י פי אס מהלך, ידע להנחות אותי מאיפה כדאי ליסוע, איפה יש פקקים ואיפה לא. כשהגענו רציתי להוריד אותו קודם בדירה והוא אמר לי "לא, אני עכשיו יהיה איתך פה עם הילדים.. אני אחכה איתך". אחרי זה רציתי להחזיר אותו לדירה והוא סירב "לא, אני יראה לך את הדרך שלא תתבלבלי ותלכי לאזורים של ערבים. תורידי אותי ביציאה מהשכונה ואחזור באוטובוס." לא עזב אותי באותו היום.

יעקב שטרן (כרמי צור):

דרור קיבל על עצמו את הטיפול בעלוני שבת בישוב ועשה זאת במסירות רבה. שוקי, אבא של דרור, דאג כבר לפני שנים שיתקינו תאים מתאימים לעלונים בחדר הדואר כדי שהם לא יגיעו לבית הכנסת. עדיין היה צריך שמישהו ישם אותם שם ודרור לקח את זה על עצמו. הוא היה משכים בשעה 4 לפנות בוקר יום שישי, כדי לקבל את העלונים ישירות מידי השליח שהביא אותם לישוב, כך הוא גם יצר איתו קשר והצליח לשלש את כמות החבילות שמגיעות לישוב. אחר כך היה מסדר את העלונים בתאים באופן מדויק, כל עלון בתא הקבוע שלו.

הכל אצלו היה מחושב, הוא היה שם את העלונים בשתי נגלות, אחת בבוקר ואחת לפני מנחה כדי שלכולם תהיה הזדמנות לקבל. כמות מסוימת הוא היה מעביר לי כדי שאשים בביכנ"ס של שכונת משה"ב. לחברים טובים במיוחד היה מארגן חבילה של עלונים בתא בבית הכנסת.

גם בשבתות שהוא לא היה בבית הוא היה מגיע ביום חמישי בלילה כדי לטפל בעלונים, רק לעיתים נדירות כשזה לא התאפשר לו הוא היה שולח הקלטה מתנצלת ומעביר לי את האחריות.

"עזאזל מלאכה שמכבד אן בעזאזל"

אמא:

דרור היה תולה על הקיר בחדרו כל תעודה שקיבל, כל סדנה או קורס שסיים בהצלחה הוא היה תולה את התעודה על הקיר. כשהוא עבר לחדר החדש הצעתי לו לזרוק את כל התעודות הישנות ולתלות דברים אחרים, לגוון. דרור לא הסכים, מבחינתו כל תעודה קטנה הגיעה מתוך עמל גדול, היה לו סיפוק ושמחה לראות את זה מול העיניים.

נועה רייכמן (ספרנית בנוה שמואל):

דרור נכנס אלינו לספריה על תקן של "תמצאו לו תעסוקה" והנה אנחנו פוגשים נער מקסים, ששם לב להרבה פרטים שאנחנו לא היבחנו בהם בכל הקשור לסדור הספרים וההשאלה שלהם. הוא הפך ממש למכפיל כח בתפעול הספרייה, תמיד דרש עוד משימות ואילו אותנו שיבחו על זה שאנחנו מוצאות לו תעסוקה..

מאיר (אח וחבר לעבודה):

דרור עשה בעבודה הכל. מפריקת סחורה, דרך מילוי שתיה, שטיפה של כל סוגי הכלים ועד פינוי זבל. לא היה דבר שהיה מסרב לעשות. אבל

זה שאהבו אותו זה לא בגלל הצייתנות שלו אלא כי היה לו אכפת מכל החברים בעבודה.

עופר (אח):

בתקופת הקורונה דרור ישב בבית ו"טיפס על הקירות" (כמו כולם...). יום אחד הוא קנה לעצמו ספר שמלמד איך לצייר ציורים, כל מיני אובייקטים, בעיקר חיות. הוא פשוט התחיל לצייר בעזרת ספר הדרכה ויצא לו מאוד יפה. הוא מאוד התלהב על הרעיון והיה גאה בציורים שלו. פעם בשבת של המשפחה הרחבה כשנציג מכל משפחה הציג את מעשיו ופועליו דרור בחר להציג את הציורים שלו. הפליא אותי לראות עד כמה הוא גאה ומוצא בכישרונות שלו ביטוי לתחושת הצלחה.

רחל קולט ווילר (מנהלת סזנת "לבוא בטוב"):

זכינו לראות את דרור בעיניים מיוחדות, בעולם הגס לא תמיד נשמות עדינות נראות. מאוד ריגש אותנו לראות את הציורים שלו, ביקשתי ממנו שכשנפגש יביא לי את הציורים. כשנפגשנו בראש חודש אדר א' במפגש בבני ברק, הוא זכר להביא את המחברת והתרגש להציג אותה בפני. במפגש לא הספקתי לראות את הכל ועוד אמרתי לו שאשמח מאוד שיצלם לי בהזדמנות. אמרתי לו שאשמח שיום אחד אולי נקיים תערוכה של הציורים שלו. "היית רוצה?", שאלתי. הוא הסתכל בי במבט בוהק. לא העלתי בדעתי שהשיחה הבאה שלנו תהיה על איך לעשות תערוכה לזכרו..

איתמר שרעבי (כרמי צור):

בתקופה האחרונה התחלתי להביא לשוב עלונים של הידברות. בפעמים הראשונות הייתי מניח אותם לתומי בתאים של הדואר והם היו נעלמים. פעם אחת כשבאתי לשים את העלונים ראיתי את דרור מסדר את העלונים, הבנתי שיש בעל הבית על העניין הזה ואני לא יכול לעשות מה

שאני רוצה. הוא הסביר לי באיזה תא לשים את העלונים וביקש שאשים אותם ביום שישי כי את כל מה שהוא מוצא בשישי בבוקר הוא מזהה כחומר ישן ושם אותו בגניזה. פעם אחת שמתי את העלונים בחמישי ושכחתי להודיע לו, שילמתי את המחיר ונאלצתי לחלץ אותם מהגניזה.

קדושה אני מקבל

עזנה לנדאו (יועצת חינוכית בנעורים):

דרור השתלב יפה בנעורים והבית ספר תמך בו בהרבה תחומים, אבל בכל מה שקשור לתורה ומצוות המצב לא היה מיטבי. עם זאת דרור לא ויתר על מה שחונך בביתו ודרש מעצמו רמה תורנית גבוהה. הוא ממש היה משתדל שלא להיות חלק מעניינים שהיו עלולים לפגוע בהיבט הרוחני.

אבא:

במסגרת פעילויות הנופש במסגרת הדיור הגיע לבית מלון אך התברר כי אין שעות רחצה נפרדות. חרף הצורך לנפוש, דרור ועוד חבר השכימו ב- 6 בבוקר וירדו לשחות בבריכה. בהגיעו לאכסניה בה נושא הכשרות לא היה ברור לחלוטין דרור לקח על עצמו לברר במטבח שהכל בסדר ורק לאחר מכן הצטרף לארוחות.

דרור היה מקפיד מאוד על תפילה במניין כל עוד העבודה לא מנעה זאת ממנו. אנשי בית כנסת 'נתיבות ישראל' בהר חומה סיפרו שהוא ממש הציל את תפילת מנחה גדולה בשבת, הוא היה מצטרף בקביעות למניין והיה מביא עוד חברים לפי הצורך.

דני ברליון (כרמי צור):

דרור היה לוי במלוא מובן המילה, מיד אחרי שסיים תפילת שמונה עשרה הוא היה מסתובב וסוקר את ביהכנ"ס לראות אם יש כהנים.

הוא הלוי היחיד שפגשתי שהיה הולך ליטול ידים גם לכהן שליח ציבור שנוטל ידים קודם חזרת הש"ץ.

אייל (מדריך בשק"ל):

יום אחד דרור חזר נסער מהעבודה. הוא נכנס לדירה ובלי להגיד שלום נכנס לחדרו וטרק את הדלת, מבחוץ שמעתי שהוא בוכה. זה כל כך לא התאים לו אז ניגשתי לחדר ושאלתי מה קרה, דרור ענה: "מה, לא שמעת שהרב דרוקמן נפטר?!". הופתעתי מכמה שזה היה לו משמעותי, רק אחרי זה הבנתי שהוא גם היה הסנדק שלו ובהמשך גם סייע לו בתקן לבת שירות צמודה שעזרה לו בבית ספר.

איתן (אח):

למרות שדרור התקשה בקריאה הוא השקיע הרבה מאמץ כדי להיות מחובר ללימוד תורה בדרך שלו. אני זוכר לפני הרבה שנים שכשהיינו נשואים בבית כנסת בין מנחה לערבית דרור היה פותח משניות ומעביר עליהם את האצבע. מבחינתו זה היה המקסימום שהוא יכול לתת. הוא גם היה קונה לעצמו ספרים ואפילו סוחר אותם בתיק, כך הוא היה מרגיש קשור ללימוד. בהמשך הוא הפך את זה לקביעות בחברותא עם אבא ואמא.

אמא:

היתה לנו חברותא קבועה בשבת בבוקר וכל הזמן חיפשנו מה ללמוד שיתאים לו. דרור אהב ספרי סיפורים על רבנים גדולים, ספרי שאלות ותשובות, פרקי אבות וכדו'. אבל בעיקר הפכנו את הלימוד ללימוד לחיים, לימוד שיתאים לדברים שהוא חווה בחיים. הוא לא היה מוכן לוותר על הלימוד הזה. כך גם על החברותא עם אבא בהלכות החגים בשבת אחה"צ, הוא פשוט לא היה מוותר לנו.

אבא:

לדרור היה קבוע בסידור רשימה של חולים להתפלל עליהם. הוא ממש שקד על הרשימה הזו ועדכן אותה בהתמדה.

ישראל (מנהל הקייטרינג במשרד החוץ):

עם כל הלחץ בעבודה, דרור לא היה מפספס תפילות. רבים מעובדי משרד החוץ הכירו אותו כמי שהיה שותף פעיל בבית הכנסת. חברים לעבודה שלא הספיקו להניח תפילין טרם העבודה, דרור התנדב להחליפם עד שחזרו.

מרים חרותי (רכזת בסדנת "לבוא בטוב")

באחד המפגשים כשכולם הביאו כיבוד, כל אחד הביא כיבוד מהמוכר לו. דרור ניגש אלי בשקט ואמר לי, את זה את יכולה לאכול, זו כשרות שמתאימה לך. כל כך התרגשתי מהדאגה שלו, כמה היה לו אכפת מהזולת. איך הוא חשב עלי ובאיזו עדינות הוא עשה את זה כדי לא לפגוע באחרים. ידעתי שדרור היה מתנהג אותו דבר גם אם זו הייתה רגישות לגלוטן או לסוכר או לכל דבר. כמה אכפתיות ורגישות ותשומת לב היתה בו.

הרב ישראל רפואה

בן אסתר

נחום בן שרה

נועם בת חווה

אסתר בת יהודית

אסתר מלכה בת רות

מיכאל שלמה בן מיכל

יצחק רפאל איזק בן מיכל

מרדכי בן ברכה יהודית

יהודה בן איריס

יהודה יהושע בן חווה

משה יהונתן בן ירקה

ישעיהו בן רבקה

חיה שרה בת אסתר

הודיה רונית בת שרה

הדס אסנת בת אליאנה

יגל בן חופית

אביחי בן חווה

עציון משה בן חנה

דיו בת חנה

איתן בן אביה

נועם בן אביה

אליה יוסף בן שהם

יוסף דוד בן צפורה

מרדכי בן צפורה

יהושע מאיר בן שרה רבקה

שלום צבי פייע רחל

מתנה לחיים

גרמאג איזכרים

אבא

כבר סמוך להגעתנו לבית חולים, הבנו שהפגיעה בראשו של דרור אנושה ומצבו בלתי הפיך. עוד באותו ערב החלנו לברר את הנושא של תרומת אברים. ככל שעבר הזמן גם הבנו שימיו של דרור ספורים והערכנו את מאמצי הצוות לשמר את תפקודם של כלל מערכות הגוף. מעולם לא דיברנו עם דרור על הנושא, אבל בבית השתדלנו לעסוק בנתינה אילת ואני חתומים על "אדי" וזה היה מובן מאליו שאם אנחנו נאלצים להפרד מדרור לפחות משהו ממנו ישאר איתנו כאן בעולם הזה ואולי אף יציל אנשים.

בסיעתא דשמיא ובמאמצי המערכת הרפואית הצליחו הרופאים להנציל 4 איברים מגופו של דרור, לב, כבד ושתי כליות ולהשתילם בחולים הזקוקים לכך, חלקם במצב קריטי.

נדב בוימין (חבר מהשבט)

ביום שני, היום בו נקבע המוות של דרור, היתה אמורה להיות לי ביקורת במרכז השתלות בבלינסון שבועיים לאחר שתרמתי כליה. כמה שעות לפני הביקורת התקשרו אליי מהמרכז להודיע לי שהביקורת תדחה כי הם נכנסים למרתון של השתלות. שאלתי בחוצפה "האם מדובר על גבר בן 32 שהגיע מהדסה עין כרם?" הם היו בהלם, "מאיפה אתה יודע?", "הוא היה חבר טוב שלי", ענית.

מכתב תודה ממשפחה של מושתל כליה

אנחנו משפחה של 10 נפשות בבית, 4 נשואים ועם משפחה ברוך ה'. עלינו ארצה מאתייפיה בתחילת 2007, זה היה החלום שלנו. אבל כבר שנה אחרי שעלינו התחילה להתעורר אצל אבא שלי מחלת הכליות ומאז התחילו הבעיות.

בתחילה גרנו במרכז קליטה בצפת ואז עברנו לפתח תקווה, שם אנחנו מתגוררים כבר די הרבה שנים. גם האחים שלי שכבר נישאו גרים בפתח תקווה חוץ מאחת שגרה בנתניה. כולנו מאוד קרובים אחד לשני ונוהגים לעשות מפגשים.

אבא שלי היה חולה 7 שנים ועבר תלאות והרבה עליות וירידות, וביחד איתו אנחנו המשפחה שלי, והיינו חסרי אונים בין טיפולי הדיאליזה לבדיקות השונות ורואים אותו סובל ורק מחכים שזה ייגמר כבר.

מצבו של אבי כרגע יותר טוב, הוא עדיין שרוי בכאבים מהניתוח אבל הוא מתפקד מעולה רואים את האור בעיניים שלו שחזרה לו התקווה וההזדמנות השנייה לחיות שוב פעם כמו אדם רגיל בלי מגבלות. וכך גם איתו כל המשפחה אנחנו מאושרים עד הגג. כל התודות שאגיד לא יספיקו לעולם אבל תודה רבה לכם.

אנחנו משתתפים בצערכם על אובדנכם וכואבים את כאבכם. עשיתם מעשה מדהים שרק אנשים גדולים ואצילי נפש עושים. אתם צדיקים גדולים כי זה לא קל בכלל לעשות את זה. תודה לכם שנתתם לנו מחדש חיים חדשים והזדמנות חדשה.

תודה רבה לכם, פה לכל דבר שתמצאו לבקש.

ציהניש (ביתו של אבוהיי, מושתל כליה)